

РЕНИ ВАСЕВА

СЪТВОРЕНИЯ

Всички права запазени. Нито една част от тази книга не може да бъде размножавана или предавана по какъвто и да било начин без изричното съгласие на автора или на издателство *gabriell-e-lit*.

© Рени Васева, автор, 2020
© Габриела Цанева, художник, 2020
© Габриела Цанева, корица, 2020
© Габриела Цанева, послеслов, 2020
© Издателство *gabriell-e-lit*, 2020
ISBN 978-619-7520-25-5

РЕНИ ВАСЕВА

СЪТВОРЕНИЯ

Издателство

gabriell-e-lit

София, 2020

СЪДЪРЖАНИЕ

СЪДЪРЖАНИЕ	5
ЦИКЪЛ	
АЗ И ГРАДЪТ	13
В ПРОЗОРЕЦА	15
СИНИЯТ ПЕРВАЗ	17
МЪГЛАТА СЕ ЛЕПЕШЕ	19
„ВИТОШКА“	21
РЕКВИЕМ	22
___1___	22
___2___	22
___3___	23
ЗВЕЗДИТЕ ПОСЛЕДНИ ИЗТЛЯВАТ	24
ЕСЕННА ПРИВЕЧЕР	26
ДЪЖДЪТ МЕ ОБЛИВА	27
ЧУДОВИЩЕ	28
НА ПРАГА НА ЗИМАТА	29
КВАРТАЛНА ПОЕМА	31
КОГАТО	33
ГЛАД	34
ДЪРВО	35
МРАЧИНА	36
ЕСЕН	37
КОЛИЧКИТЕ	38
КИНО	40

ЦИКЛОП	41
ПРОМОЦИЯ	42
ПАНЕЛИТЕ	43
ЕСЕН В КВАРТАЛА	44
ШУМЪТ НА БУЛЕВАРДА	46
АНГЕЛИ	47
ЕСЕН, МЪГЛИВО, НЕЯСНО	48
СГРАДАТА	49
САМОТНОТО ЛИСТО	50
БЯЛО И ЧЕРНО	51
ГРАДСКА ЕСЕН	52
ЕСЕНТА КАТО МАЙКА	54
ПУСТИНЯТА МАМИ	55
ТРАМВАЙЧЕТО	56
НЯКОЙ РИСУВАШЕ	57
СВЕТЛИНА И СЯНКА	58
ЕСЕННИ НОТИ	59
ИЗЧЕЗНА СЪНЯТ	60
ЛИСТА	61
МОЛИТВА	62
ГРАДИНАТА	64
ГОРА	65
СТАЯТА	66
ДУМИТЕ НА СВЕТА	67
ПУСТАТА КЪЩА	68

ВЕЧЕР	69
СВЕТЛИНА	70
ОТ ИМЕТО НА ЖИВОТНИТЕ	71
ПО ВОДАТА	72
ЗАМИНАВАНЕ	73
ЗАЛЕЗ	74
ПРАНЕТО	75
ДВЕТЕ КЪЩИЦИ	76
СТЪПКИ	77
ВЛАКЪТ	79
ИЗГРЕВЪТ ПЪЛЗИ	80
ПОЕТ	81
ПОЕМА ЗА ГРАДА	83
ОДИСЕЙ	85
В ЦЪРКВАТА	87
ВРАТАТА	88
ОГРАДА	89
БАЛКОНЧЕТО	90
БАСЕЙНЪТ	91
ПЕЙКИТЕ	92
МОЯТ ДЕН	93
ХУДОЖНИК	94
КРАЙНИЯТ КВАРТАЛ	95
СЪЩЕСТВИТЕЛНИ И ГЛАГОЛИ	97
ПРЕД БЛОКА	98

ЦИКЪЛ	
ГРАДЪТ И МОРЕТО	99
ИСТАНБУЛ 1	101
ИСТАНБУЛ 2	102
ИСТАНБУЛ 3	103
ИСТАНБУЛ 4	104
ИСТАНБУЛ 5	105
ИСТАНБУЛ 6	106
БОСФОРА 1	107
БОСФОРА 2	108
БОСФОРА 3	109
БОСФОРА 4	110
ЦИКЪЛ	
АЗ И ТИ	111
СЕРАФИМ	113
СТАЯТА	114
___ 1 ___	114
___ 2 ___	114
___ 3 ___	115
ПРЪСТИТЕ НА ВЯТЪРА	116
СМИСЛОЗНАЧЕЩИ	117
ПРИСЕДНА ГОСПОД	118
ПОТЪНАЛ СИ	119
ЗАЛЕЗ	120
ПРИКАЗКА	121

НА ПЕРОНА	123
МАСТИЛОТО	124
СТУДЕНО	125
НЕБЕСНО ЦАРСТВО	127
СЦЕНА	128
НЯКОГА, ПОСЛЕ НИКОГА...	129
ТРАМВАЙ НА ЖЕЛАНИЯ	130
ИМА ЧАСОВЕ	131
ВЕЩИЦА	132
РАЗГОВОР С М. М.	133
КАМБАНИТЕ	134
АНГЕЛСКО	135
ПЪРВИЧНИ	136
СЕНКИТЕ НИ ТРЪГВАХА	138
ДИАЛОЗИ	139
НЕРАЗДЕЛНИ	141
ВСЕКИ КРЪСТ Е ЗНАМЕНИЕ	142
ДИВОТО СЛЪНЦЕ	143
ПЪТЕКИ	144
БАВНО	145
НА ДЪНОТО НА КЛАДЕНЕЦА	146
МУЗАТА НА ГНЕВА	147
МОИТЕ СЪНИЩА	148
САМОЛЕТИ	149
ПОСЛЕДНИЯТ ЩРИХ	150

ПОГЛЕДНИ МЕ	151
ЛЯТО ЗАД ЪГЪЛА	152
КУТИЯТА	154
ПЛАНИНАТА	156
СМЪРТ	157
СМИРЕНИЕ	158
СЪНИЩА	159
ЗЕМЯТА	160
ЧЕРНО	161
ЛЮБОВ	162
ЩАСТИЕ	163
ЗВЕЗДИ	164
МЪГЛАТА	165
БИТИЕ	166
УТРИНИ	167
СРЕЩА	168
КОТКАТА	170
ПРИСТИГАНЕ	171
НЕЖНОСТ	173
МОИТЕ ДУМИ	174
ДЕН 1	175
ДЕН 2	176
ВРЕМЕТО В МЕН	177
КАТО РОЗАТА	178
ЧАДЪРЪТ И АЗ	179

ПОЖАРИ	180
НАСЪН	181
VIA DOLOROSA	182
В ТАКИВА ДНИ	183
КАПЧИЦИ ДЪЖД	184
ЗАБЪРЗАНИ	185
МАЛИНОВО ВИНО	186
ФОНТАНИТЕ	187
ЦИКЪЛ	
АЗ И МОРЕТО	189
ОЛТАРИТЕ НА МОРЕТО	191
НА МОРСКОТО ДЪНО	192
ВЪЛНАТА ПОЛЯГАШЕ	193
РУСАЛКИ	194
ЛОДКАТА	196
ЕДНА РЕКА ТЕЧЕШЕ	197
РЕКАТА	198
ВРЕМЕТО	199
БРЯГ	200
КАФЕ НА ПЛАЖА	201
МОРЕТО	202
МАРИЯ	203
СЪРДИТО	204
МОРЕТО ПОТЪМНЯВАШЕ	205
МОРЕТО МЕ ЗАЛИВАШЕ	206

МОРЕТО	207
НЕ ПРИЛИЧА НА ЧУДОВИЩЕ	207
ЖЕНАТА И МОРЕТО	208
БИОГРАФИЧНИ БЕЛЕЖКИ	209
ЗА КНИГАТА И НЕЙНИЯ АВТОР	210

ЦИКЪЛ
АЗ И ГРАДЪТ

В ПРОЗОРЕЦА

В прозореца
на тясната ми стая
градът наднича
мокър, побелял.
По- малко побелял,
а повече потънал
в неизбродима кал.
И точно срещу мене,
застанал до градинката,
един строеж
ме гледа със презрение.
Но аз го утешавам,
защото е самотен,
защото е отчаян.
И никое дете
дори не приближава
до празните му стаи-
черни дупки в мрака.
Навярно ще дочакат
коледната вечер
без ни една свещица,
без сърчица, звездици,
без кончета, шейнички...

И само гълъбите
ще обсъждат
тишината, вятъра,
а в лъскавите си зеници
ще събират от трошиците
на провидяно бъдеще,
в което двама влюбени
щастливо ще споделят
в една от тези стаи
най-романтичната вечеря.

СИНИЯТ ПЕРВАЗ

Заставам пак
до синия перваз
на зимното стъкло
и в някаква омая
наблюдавам
запалената свещ,
Мъжът държи
във шепа
трепкация пламък,
а аз като насън
провиждам още
хляб и кръст.
И нечия любов.
Денят се е оттеглил
в здрача,
а аз не искам
още да заплача.
Снегът засипва
тънкото стъкло
и скрива
от очите ми
онези топли длани.
С пламъка. Изпитвам
благодарност,
че ги няма.

Но много ме е страх
от сънищата. В тях
се спъвам винаги
в крайпътен камък,
помислила,
че притежавам шамъка,
помислила,
че мога да летя...
Докосвам веждата си
и усещам топлата
наслада от кръвта.

МЪГЛАТА СЕ ЛЕПЕШЕ

Мъглата се лепеше
по мръсните прозорци.
Отсрещният панел
въртеше климатиците,
а болна светлина
процеждаше пътечки
като фенерчета
в най- тъмната гора.
Такси ли да си викна,
или да крача смело
по дупките в асфалта?
Или да се провирам,
воювайки с чудовища,
които във мъглата
лежат по тротоарите,
а после най-внезапно,
събудени във мрака,
вторачват жълти фарове –
очите на пазачи
от приказката за войника.
Ще крача раз-два, раз-два
и аз по своите пътища,
ще викам свойта вещица,
която във мъглата
ще ми предложи чудо –
огниво да запаля
и с огън да засветя.

Ще бродя в слепи улици,
ще казвам тайни думи,
ще искам да се спускам
в едно отвъдно време...
Не зная вече себе си
ли ще търся, или тебе...

„ВИТОШКА“

„Витошка“ ме залива
с коледни звездни сияния-
престижният градски център,
опакован надлежно
в еленчета и елхички.
Стиропорният Дядо Коледа
се налива със кока-кола –
демонстрация на рекламна усмивка.
А седнал в краката му,
някакъв старец се киска
с беззъбата си уста.
Сложил просещата паничка
на реновирана плочка,
опрял непосилната болка
на сива стена,
той надига шише със ракия
и бърше с ръкав уста.
-Наздраве! – подвиква,
а Дядо Коледа
още по- широко му се усмива.

РЕКВИЕМ1

Очертания в мъглата:
призраци на самота,
къщи, чиито покриви
приличаха на лодки,
с множество пробойни,
със изгнили скелети
и мачти, килнали се
на една страна...
Пътуването беше
изненадващо спокойно
във океана от мъгла.

2

Очертанията след мъглата:
призраците се усмигнаха
с очи прозорци,
във които се събираше гнойта
на запустението,
а изронената дограма
протегна пръсти,
за да ги стошли
след студената целувка
на дъжда.

3

На снимката:
мазилката стоеше на петна,
но те изглеждаха
щастливо артистични
на фона на кирпича,
а тя – готова за участие
в конкурс
за столично изкуство –
един „модерн“
или пък „постмодерн“.
А всъщност –
крайно лицемерен израз
на съпричастие
към онова, което вече никой
не разбира.
Един живот потъва
във мъглата на света,
у мен едно сърце умира...

ЗВЕЗДИТЕ ПОСЛЕДНИ ИЗТЛЯВАТ

Звездите последни
изтляват
в ледена самота.
Сърцето ми
тръгва след тях.
Кварталът се буди,
панелите връзват
в косите си
ярка дантела,
оранжева панделка,
причудливо пристегнала
покривните антени.
Денят мие очите си
в студеното на небето,
разсънва се бавно
с вкуса на кафето
и мечтае
за топла закуска.
Някои бързат,
някои безотговорно
изпускат
божественото начало,
самотния взрив,
от който си правим
огнище.

То е нашето
ново възкръсване.
Сърцето ми,
залутано
сред звездното пепелище,
търси единствения
космодрум –
за завръщане...

ЕСЕННА ПРИВЕЧЕР

Есенна привечер,
черковна камбана,
смях на деца и на влюбени.
Просяк припяваше
песен на ъгъла,
в шепа слънцето хванал.

Жълта паричка,
милостиня небесна,
камбаните спряха да бият.
А в тишината
дъжд кротък се шисна-
сърцата ни да измие...

ДЪЖДЪТ МЕ ОБЛИВА

Дъждът ме облива
със сладостен дъх
на миро църковно,
дъх на елей и на билки.
Изхвърлям чадъра,
обърнат с хастара нагоре,
а после, протегнала длани,
се ръкувам със вятъра.
Със своите нови ботуши
танцувам по асфалта река,
а колите подсвирват ядосано
и хвърлят в лицето ми
пръски от кална вода.
Богопомазана и щастлива,
мокра до дъното на душата,
аз искам да литна към тебе.
Спира ме единствено
болката в ставите –
тя е земното ми притегляне.

ЧУДОВИЩЕ

Чудовището в подлеза
присветваше с очи във мрака,
една сълза отрони на перона,
защото знаеше, че никой няма да го чака,
когато електронният часовник
тихо отброи дванайсет знака.
Но аз пропуснах цифрите в червено
и точно в полунощ престъпих прага
на пещерата – влажна и студена.
Заставах сам- самичка във тунела –
със тънкото палто, без ръкавици, снела
от главата червената си шапка,
оставила на вятъра от климатиците
всички кичури на своите къдрици.
И звярът кротко ми протегна длани,
докосна рамото ми и погали
косата ми, разчорлена и мокра.
Примига със очите си огромни
и щедро се разтвори за прегръдка...
А аз усетих колко съм красива,
преди да преброя последните си стъпки.

НА ПРАГА НА ЗИМАТА

Когато листата
са вече погребани,
а жълтият пламък
изтлява в чували,
надлежно завързани,
прибрани до кофите...
Когато кварталът
съвсем посивее,
дъждът е отмил
цветовете му есенни
и мъглите са спуснали
плътна завеса
над градските улици...
Тогава дочуваме
зимната песен
на нашето сбогуване,
дочуваме
хладните думи,
произнесени тихо
на стълбите.
Посрещаме своите лица
с наведени погледи,
които бързо помръкват
в кабината на асансьора,
а устните,
сливали се доскоро,
са стиснати
и замлъкнали...

Всеки се моли
спомен да има
при пътуването надолу.
На прага на своята зима
ние сме толкова голи...

КВАРТАЛНА ПОЕМА

Кварталът разтриваше
сънен очите си,
в които на пръсти
се прокрадваше слънцето,
беше облачна сутрин
с тънка мъглица,
лениво увиснала
по климатиците.
Беше сумрачно някак,
но светлината
упорито изрязваше
прозорчета в тъмното.
Със кафе и цигара
стоях на терасата
и гледах смълчаното
градско разсъмване.
Само птици нехайно,
без мисъл за утре,
възторжено чакаха
изгрева златен,
чух ги, захласнати
по своите думи,
видях ги в щастливи,
зелени палати.
Кварталът разтриваше
сънен очите си,
а аз още пиех
кафе на терасата,
мъглата се пръсна
по градските улици,
след нея сам изгревът
им сложи украса.

Заблестяха стъклата,
тротоарът потегли,
наметнал палто
от слънчеви зайчета,
светофарът най-последно
прогледна в зелено,
а аз те видях
как вървиш срещу мене...

КОГАТО

Когато човешкото ми гърло
пресъхне,
когато героите
не са победители,
а просто засищат
душите си с алкохол
и пъдят наркотичния глад...
Когато животът
е оцеляване,
падане (и падение)
в чуждо пространство,
скитане по омагьосани пътища
с превити гръбнаци,
скършени прешлени,
на колене...
Тогава ще трябва
да взема решение
дали да остана
при млякото и мекиците,
старата фурна,
твоите устни
и сладкия мед
по двата ти пръста...
Когато човешкото ми гърло
пресъхне,
а смъртта е навсякъде,
сърцето ми ражда мечта
за тръгване през девет земи
и щастливо завръщане
със жива вода...

ГЛАД

И когато някой
с весел глас
ни подвикваше
да чуем
оня тих, заглъхващ
ритъм на града...
И когато някой
лекичко побутваше
в желаната от нас посока
тоя ден...
И когато
всички наши есени
неизменно свършваха,
осиротели под купола
на нямото небе...
Светът не спираше
да се извива
по своята спирала,
оглупял от щастие
и ослепял за онова-
отвъдното, неясното,
което от очите ни
извираше и търсеше
за себе си пътеки.
„Любов е“ – мислехме.
А беше само глад.
По вечност.

ДЪРВО

Едно дърво на магистралата
помахваше със няколко листенца,
а вятърът го разсъбличаше безсрамно.
Дървото се поклащаше,
кафявите му пръсти
чертаеха невидимите пътища
по картичката на небето.
Разбухваха се облаците
като яйчената пяна,
която в ореховия сладкиш на мама
искреше със невинна белота.
Дървото бе случаен гост
на тази шумна и отчаяна планета,
където подивелите коли
заливаха света със своето его,
а ехото кънтеше в хоризонта
на тихата, усамотена равнина.
То не разбираше
това неистово движение напред,
но честичко сънуваше,
че вятърът в косите му се спира,
защото най-сетне и то пътуваше...

МРАЧИНА

Кафето в чашата
нехае днес за моето отражение.
Потапя ме до дъното
на черната мътилка,
нагарча и две захарчета са му малко.
Усмивката на бармана,
по-тъжна от луната тая нощ,
се крие зад кафемашината.
Едно момиче ухае на канела
и се провира с парцала между масите.
Мрачина. Все още няма много стъпки.
Небето вън е някак си отвъдно-
оранжеви отблясъци се стрелкат
и гонят всеки намек за това,
че само през нощта сънуваме.
Мрачина. Кафето е изстинало.
Момчето с телефона
на масата във дъното
прилича на граблива птица,
която чисти човката си от кръвта.
Денят полека се провира
между паркираните ни автомобили.
Махам му с ръка, оставила
във празната си чаша
тъничка дантела самота.

ЕСЕН

Закъснялата есен
подритваше сухи листа,
развяваше дълга пола
с много волани
в жълто, небесно, кафяво,
с оранжева, ярка дантела.
Есента беше смела,
защото си взе от годината
още дни, още нощи,
тишина и крогички паяжини
по нависналите гроздове.
Открадна топла земя
и слънце със шепи загреба,
наслага в дълбоки джобове
много спомени и късмети:
кестен, зелено листо,
перце от прелетна птица.
Полата ѝ дълга замече
синьо мънисто на пътя –
от конска каруца,
дето любов ѝ предсказа.
Измисли си някакъв празник...
Есента боса пристъпваше
към хоризонта на залеза.
Закъсняла, ръцете ѝ – празни.

КОЛИЧКИТЕ

Покрай стените
се приплъзват мълчаливи
количките.

Ръце – накръст,
крака – разсъхнат дънер,
очите им – огнища
без топливо.

А устните,
присвити със презрение,
полекичка се мърдат,
сякаш че предъвкват
за кой ли път
човешкото си измерение.

Приплъзват се количките
покрай стените
с цвят на пясък
и много им се иска вече
да са пристигнали
оттатък.

И много им се иска вече
по пасбища зелени
да ги водят
край тихите води,
където в топла вечер
смирено ще се молят.

Пришлъзват се количките
по коридора,
мрачен и окаян,
потънал
във следобедната дрямка.
Пришлъзват се,
готови да преминат
самата долина
на смъртната си сянка.

КИНО

Киното старомодно запали
електрическите фенерчета,
скрити в червения плюш
на пътеките.

Очите ни още бяха
в аквариума
на стената отсреща,
още плувахме
с чужди съдби.

Бяхме дребните риби
на делника
пред лика
на холивудски звезди,
бяхме сити на хляб,
но гладни за зрелища.

Киното угаси
всички прожектори,
а ние още се лутахме
по пътеката,
дето свързваше
Хензел и Гретел
с възшебната
стара гора.

Някой беше наронил
трохички
от своите пуканки.

Стъпвахме плахо,
едва-едва.

Дали ще успеем
да се измъкнем
всички?

ЦИКЛОП

Опряла гръб
до влажната стена,
сред полумрака
на пещерната влага,
придърпвам
със изтръпнала ръка
лъка на старата цигулка „Хамър“.

Циклопът долу
възвестява днес света,
че живи хора
ще поглъща всяка вечер.
С лъка си Одисеев
искам да приспя
зловещото око за цяла вечност.

Минава стадото,
циклопът го брои,
но чува ехото
във пещерата градска.
Усмивва се,
сърцето го боли.
Но този път е някак... сладко.

ПРОМОЦИЯ

Смирени във утрото,
дърветата се превиват
и кланят пред изгрева.
Дъждът измива
последните сухи листа
със светена вода
и им дава причастие.
Смъртта им отива,
защото се сливат с калта
и замесват земното щастие.
Аз съм Ева и скрита зад тях,
зачевам децата си
тайно и в грях.
Бог събира калта със лопата
от земната си градина.
Изхвърля за рециклиране
хиляди мъртви листа,
изхвърля излишната глина.
Светът се продава.
Заради Каин и Авел
има промоция.
Всички паднали ангели
ще наддават...

ПАНЕЛИТЕ

Панелите дишаха шумно,
усещах дъха им,
усещах всяка износена става,
напукана кожа и тумори,
зейнали в тоталитарната плът.
Бяхме техни елитни затворници
седемнайсет етажа нагоре, където
над динозаврите обитаваше само небето,
а белите къдриви облаци
се заклевцаха в пожълтелите челюсти.
Панелите се полюшваха –
три кули с прозорци решетки,
десетки вторачени, полудели очи
на евтини климатици
с въртящи се на всички посоки зеници
и разбира се, уникалната гледка
на все още живия град.
Всяка тераса беше пъстро
вълшебно килимче.
Ти пушеше в мрака,
над тебе звездици примигваха
с напрашени очи,
а луната завиваше кръгло лице
и се канеше вече да спи.
Господ ни благославяше с блага десница,
ти хвърли огънчето и то полетя в тъмнината,
аз заслагах вилици и лъжици...

ЕСЕН В КВАРТАЛА

Дървото се усмихваше
на локвата.
Водата огледално
рисуваше на есента
развихрените пламъци.
Изрязваше в червено
листенца като сърчица,
а после ги потапяше
във шоколада
на уличната кал.
Дървото помнеше
очите си от лятото –
зелени кладенци,
избистрени, обилни,
и с гребена на вятъра
разресваше косите си,
суетно влюбено
във себе си.
Прозорецът
на първия етаж
задържаше
във слепите зеници
последните лъчи,
челото му изсъхваше
от капчиците дъжд,
които бърбуреха,
докато се търкаляха
надолу.
Едно момиче
гледаше навън.

Улавяше във шепа
всяко сърчице
и го поставяше на масата,
за да изсъхне.
Редеше ги
като любовни думички
във писъмце –
хем зачервени от смущение,
хем малко кални –
в рамките
на истинското изречение...

ШУМЪТ НА БУЛЕВАРДА

Шумът на булеварда
проникваше до дъното
на черепа,
а после се разнасяше
и пилеше отчаяните
нерви.

Есенните стонове
на сухите листа
заглъхваха
под стъпките тревожни,
погребващи безмълвно
мъртвото.

Вървах и си припомнях
пейката във парка,
сгушена
на края на алеята,
където каза: „Всичко
свърши!“

Шумът на булеварда
бе тръбен знак
за отстъпление.
Душата си кремирах
в изчезващото земно
време.

АНГЕЛИ

Влачат ангели
небесна постеля
да завият с нея
земята.

В кротки сънища
да ни залюлеят
и надежда на всеки
да пратят.

Тази вечер
крилата вълшебни
са отчаяни
и превити.
Уморено помахват
в мъглата
и тревога се стеле
в душите ни.

Натезават крилата
от мокротото,
кал се сипе
в сърцата ни празни.
Плачат ангелите
сред локвите...
Всяко усилие
се наказва.

ЕСЕН, МЪГЛИВО, НЕЯСНО

Есен,
мъгливо, неясно.
Мъглива и есенна
се отпускам
в прегръдките остри
на уличните дървета.
Гаят ме, черни, клоните,
драскат любовни послания.
С нежно поскърцване
гнилата шума
ме прекроява,
поднася предчувствие
за зима и смърт,
а после се спотаява
в душата ми.

Есен,
мъгливо, неясно.
Тревите отдавна
са стъпкани,
слънцето се кани
да гасне.
Лежа в клоните
и лепя листенца по тях.
Като оня художник,
който прогони смъртта
с нарисувано жълто листо.
Укротяваме зимата,
тя остава сама
в своите ловни полета.
Засега.

Есен,
мъгливо, неясно.
Искам да ме погребват
дървета.

СГРАДАТА

Стоеше сградата на ъгъла
и тихо се разпадаше във здрача.
Очите ѝ сълзяха от праха,
а устните трепереха и плачеха,
отворили във времето врата.
Напред-назад, напред-назад –
вратата си бърбореше със вятъра
и чакаше да влезе някой.
Но само есента подхвърли
своите жълтички в мрака,
а те се заиграха пак по стълбите
като деца на гоненица.
Надникнах в тази пещера,
където първобитното ми детство
жулеше коляното по плочките,
където се целувахме,
опрели гръб до топлото дърво
на синичките пощенски кутии.
Приседнах. Влагата попи
през панталона ми,
студът ме поздрави
със „Добър вечер!“,
а вятърът се спря при мен
и сложи до краката ми
изписан лист хартия –
нечия мечта за вечност.
Не се четеше в тъмното,
но аз го пуснах
в пощенската си кутия –
събирах спомени от времето,
когато бяхме просто „ние“ ...

САМОТНОТО ЛИСТО

Три жадни капчици роса
върху самотно паднало листо.
Все още лятото държеше в шепа времето,
все още боядисвахме в зелено
очите си и вярвахме в знамения.
Все още се надявахме,
че сънищата щяха да се сбъднат.
Три топли капчици живот
върху прекършените жилки на листото.
То първо се бе втурнало надолу,
притеглено от земната любов,
наказано за своето доверие,
поискало да полети сред синьото.
Но колко всъщност е детинско
това желание- да тичаш с вятъра,
трогателно е, да, но и наивно.
Листото беше паднало в градинката
до тихата квартална уличка.
И само трите капчици роса
го съживяваха. И то блещукаше
под щедрите ръце на слънцето.
А нощем се завиваше с тревата
и кротичко сънуваше завръщане.
То искаше отново да очаква вятъра.

БЯЛО И ЧЕРНО

На границата
между бялото и черното
избухват цветовете
на дървото.
Панелите и днес
просветват,
видели в клоните му
ангели пазители.
Танцува всеки шарен лист
със вятъра,
завърта се пред входа
и поляга върху плочите.
Разтворили обятия,
го срещат
с каменната си прегръдка
на препатили.
„Елате!
Върху голите ни рамене
се подредете,
да ви се порадваме.
Защото някой
още утре ще ви помете,
ще ви натъпче
в черните чували,
ще ви закара
някъде далече
и най-безжалостно
ще ви запали.“
Окапали листа
не трябва вече...

ГРАДСКА ЕСЕН

Есента се облече
някак по градски –
в светофареножълто,
зелено, червено...
Среса косите си
с лунено рогче,
сложи грим на очите
във нежномъгливо.
С обувки на токчета
се заспва по шахтите,
но на третия ъгъл
оголи петите си,
за да може по-лесно
ветровете да яхне
и в незнайното утре
да стигне мечтите си.
Изумена, ще срещне
белия конник,
наметнал във мрака
сватбена дреха.
Той с бури ще чака
свойта невеста –
да стопли сърцето му,
да му бъде утеха.

Разсъблечена, гола,
есента ще полегне
върху черното ложе
на земните пътища.
Ще отнеме от нея
белият конник
плодоносното вино
и хляба насъщен.

ЕСЕНТА КАТО МАЙКА

Есента като майка грижлива
среса косите на лятото
и отми с вълните пенливи
от петите му ситния пясък.

Почисти сандалите прашни,
изпра няколко тениски бели.
На вратата го спря със въпроса:
-Всичко със себе си взе ли ?

-Оставям ти слънчеви зайчета –
от детството ми залъгалки.
И синьото плетено шалче
на небето, да те топли по малко.

Оставям ти спомен – по шепа
зелено и златно в очите,
оставям на морето от шепота,
оставям – да е радост в мъглите ти...

ПУСТИНЯТА МАМИ

Пустинята мами
с нацъфтели цветя.
Магически никнат
под босите стъпки
на изранени крака,
под неслучени жажди
и яростно слънце.
Тук всеки е себе си
пред боговете
и с надежда в сърцето
да стигне брега
омагьосан,
да стигне , където
някой разделя
земя обетована
от леденото
спокойствие на небето.
Пясъкът
се отлага в лицето,
вятърът замита
спомени и терзания.
Който иска да стигне
блаженото,
трябва първо тук
да остане.

ТРАМВАЙЧЕТО

Трамвайчето,
преплувало дъжда,
застана смело
на последна спирка.
Стоях и чаках
да ме приюти,
а то прошушна:
„Нека си почина!“
Очите му се вираха
в мъгливите напридания
на есенната утрин,
примигваха,
а вадички се стичаха
надолу към брадичката
и стигаха
до разтрепераните устни.
Челото му
старателно избърсваше
една изгърбена от труд
чистачка.
Отвори ми вратата си
трамвайчето в дъжда,
а аз едвам затворих
сивия чадър
на самотата си...

НЯКОЙ РИСУВАШЕ

Някой рисуваше
с оранжев пастел
небесното синьо платно.
Към мен се простираше
мастилена риза,
а блокът чудовище
сънливо примигваше,
отваряше мудро
око след око.
Вълшебство донесе
дрехата утринна,
раменете ми стопли,
скри ме сред другите,
за да мога невидима
да премина през мрака,
да прекрача в деня си,
да разбере, че ме чакат...

СВЕТЛИНА И СЯНКА

Сянката при светлината...
Тези мои странни мисли
за отплуване и лудост,
за обичане до крайност
във молитвите за чудо...
Сянката е знак от Бога
за това, че съществуваме.
Райските градини трудно
ще си върнат пак невинното.
В слънцето е зряла ябълка,
но на слънце се е свила
и змията изкусителка.
И какво, ако и Ева
е стояла просто зрителка
на божествените пъзели,
пренареждани диктаторски-
тука може, там не може.
И какво, ако от мързел
и Адам е лягал кротко
в божието златно ложе?
Райската градина вече
цялата ще е слънчасала,
плодовете ще изсъхнат,
неизядени от никого,
радостта ще е помръкнала,
незаченала копнежите
по щастливите ни пътища.
А въпросите, с които
сме могли да се обичаме,
никога не се задават...
Светлина се ражда в сянката,
истините се продават.

ЕСЕННИ НОТИ

Есенни ноти прелитат
през моя балкон.
Паяче в ъгъла
ми оплита стихотворение.
Някой във утрото
сякаш тактува –
тон, полутон.
Планината в леглото си
още сънува...

С есенно настроение
светофарът
ме мами отсреща,
мига зелено око
и ме кани на среща.
Идвам! Почакай ме малко!
Направи изключение!
Само пресичам –
и вече е приключение...

ИЗЧЕЗНА СЪНЯТ

Изчезна сънят,
умът ми бе буден,
подреждаше спомени – пъзел.
Аз ли живях, аз ли тъгувах,
аз ли завръзвах на възел
острови неоткрити,
световете несбъднати
формите и цветовете,
златния мед на пчелите...
Аз ли бях тичала
нагоре по стълбите,
когато взривиха небето,
когато две кули
завинаги пренаписаха
приказката в сърцето ми.
Изкачвах се, слизах
и молех да имам
коси на Рапунцел,
да се спуснеш
по тях на земята.
Онази земя,
дето ни кани
на своята трапеза
и пролет, и есен.
Онази, дето оплаква
децата си с песен
от вятър, от шума,
мъгливи къдели
и грачеши врани...
Изчезна сънят ми.
Остави ми спомен от думи.
Остави ми рани...

ЛИСТА

Събираха листа
на купчини
и ги запалваха,
гореше есента.
Миришеше на пепел,
а вятърът я хвърляше
в очите ми.
В очите ми
израстваше гора...

МОЛИТВА

Майко Божия,
виж си очите,
потънали в сенките,
благ и тъжни очи,
дето плачат,
а сълзите капят
до свещите,
неугасващи още
във слепия мрак
на душата.
Майко Божия,
виж си ръцете
изстинали.
Всяко кокалче ли боли,
когато ги вдигаш
за милост?
С изранени пети
ще дотичаш
до свойта Голгота,
да прегърнеш смъртта.
И разбирам –
към мене поглеждаш.
Към ръцете ми,
дето ти светят
свещица,
към нозете ми,
уморено застъпили
камъка,
към очите ми,
дето се молят
за здраве,
към главата ми,
сведена
до горещия пламък.

Майко Божия,
свята звездице,
обичай ни
в грешното ложе
на дните ни...
Ти можеш.
Ти даже няма да питаш.

ГРАДИНАТА

Градината е просто равновесие
на мека светлина
и непрогледен мрак.
На видимото ми усещане за есен
и онова, невидимото,
дето тропа пак
по мъничката порта на душата ми.
Дълбае все едно и също място.
Плътта се наранява,
вените се пукат,
а хематомът на страха
полека посинява.
После става черен.
Градината е моят свят.
Не аз на него, той на мене
трябва да остане верен.
Сред сенките му
сутрин ще осъмвам,
венеца си прекрачила.
И няма вече
да ми бъде трудно
за живите да се помоля.
И да им кажа да не плачат.

ГОРА

В сянката
на горския покой
пъновете бяха
плочите надгробни
на душата ми.
Нямаше ги боровете.
Труповете им
откараха с реката,
мътна, окървавена,
загубила за кой
ли път доверие в дома
между небето и земята.
Пъновете със венчета
по челата приютиха
всяка моя радост.
Стъпвах тихо,
плачеше гората,
гробище изникваше
във мрака.
Нямаше да мога
да се върна,
хлебец в джоба нямах
ни трошица.
Седнах в пустотата –
черна птица,
демоните свои
да прегърна.

СТАЯТА

Стаята преливаше
от слънце и от книги.
Можех да остана
в този ден завинаги.
Можех да се скрия
в тънките пердета
или да се свия
в пазвата на скрина.
Стаята бе прашна,
с масичка напукана,
с подредени чаши
върху плота счупен.
Кухничка, изрязана
във стената сива.
Някой изрисувал
кончета щастливи –
с весели опашки,
със развети гриви,
кривички муцунки
и очи - маслини.
Детските боички –
розово и синьо,
смело ми напомняха
тънички ръчички,
пръстчета, измазани
с мармалад от сливи...
Мама ни наказва
днес да не излизаме.
Стаята преливаше
от слънце и от книги.
Можех да остана
в този ден завинаги.

ДУМИТЕ НА СВЕТА

Светът беше
странно привикнал
със думите.
А те попрерфръкваха
(виждах ги в пеперудено)
през улици,
стаи и гари,
през разминаващи
влакове,
по спирки
и метростанции.
Думи цъфтяха
по тънката граница
между горната
и долната устна,
залутваха слепи очи
и фъфлеха в беззъбите
челюсти.
Думите ни напускаха
само в минути
на нежност.
Не даваха мира,
изискваха близост,
теглеха времето
в различни посоки,
по болници
носеха утеха и сокове...
А нощем пошепваха
във възглавниците,
че много са жадни.
Ах, много са жадни.

ПУСТАТА КЪЩА

Бурени и коприва
сливат
моята диря с твоята.
Пустата къща
е слънчев оазис.
Просветват елмази
в сънените прозорци,
по покрива ѝ се гонят
до изнемога
слънчеви зайчета.
Пустата къща
е спомен
за стълбище,
шарена черга
и стомна – там,
до вратата.
Празна е, глинена,
изкусителка,
дето някога е целувала
толкова устни,
дето е била
нямата зрителка
на толкова
тайни прегръдки.
Пустата къща
кънти
от моите стъпки,
от моето
внезапно завръщане,
от моята
обич незрима...
Боже! Колко е хубаво,
че я има!

ВЕЧЕР

Вечерта пак потропваше
с тънички токчета,
в сива рокля на точки
от златисто ламе.
Вечерта беше лятна,
изпотена и топла,
а в гърдите ѝ пърхаше
влюбеното сърце.
Слезе по улицата
съвсем неусетно,
мина през парка
и поседна в алеята.
Застоя се безгрижна,
помаха на светлото
и с усмивка игрива
му каза : „Довиждане!“
После някак учудено
се загледа в звездите,
преброи ги за щастие
и си пръсна парфюм.
Замириса на лято,
скрито в тревите.
Вечерта каза името
на любимия си – наум...

СВЕТЛИНА

Светлината поляга
върху пода на църквата
и щастливо завърта
небесни очи.

Иконостасът мълчи
и строго поглежда
с восъчни фигури
на стаена надежда.

Светлината е ярка,
любопитна и млада.

Издига се, пада
от витражите горе
и нехае
за мрачните погледи,
за строгите устни,
дето говорят
за свято спасение.

Гали челата,
надничва в очите,
целува със обич
бледите устни
и обещава,
съвсем лекомислено,
никога
да не ги напусне...

ОТ ИМЕТО НА ЖИВОТНИТЕ

Ной знаеше,
че любовта Му е измамна.
Избираше ни две по две.
Светът не биваше
да свършва с наводнение,
макар че Бог му каза
за решението си
да обяви смъртта
на всичко земно.
Послушен беше Ной.
Избраник на съдбата.
А в дивата гора
протичаше дебата
кой има правото
да оцелее.
Така че целият
ковчег на свободата
бе всъщност режисиран,
а нашите събратя
останаха, проклиняйки
божествения промисъл.
Защото те загинаха,
създадени от Божия ръка.
И беше просто ей така,
без всякаква причина.
Един занаятчия не хареса
своето творение...
Завесата да падне!
И пуснете, моля,
осветлението!

ПО ВОДАТА

Вървя по водата
към някакъв чужд хоризонт.
В очите ми- къщи и кръстове само.
Топъл е камъкът, сядам
и в душата огнище запалвам.
А душата е дворче с маслина
и чешмичка. Студена водича.
Съседско девойче,
което със смях ще намине.
След нея – щастливата песен на птица.
Стъпвам внимателно,
под босите ми пети
риба предлага морето,
за да нахраня ония, дето
ги гонят – просяци и поети.
Дали няма да се удавя?
Вървя по водата
и даже не зная защо
толкова ръце се протягат
към мен за прегръдка,
толкова слепи надежди
потъват под моите стъпки...
Вървя по водата
и няма в очите ми къщи.
Останаха само кръстове.

ЗАМИНАВАНЕ

Луната поглежда терасата
и мига, присвила око.
Градът отвръща игриво,
флиртува и се залива
в свенлива руменина.
Градът поляга във спомени,
в съня си целува небето,
където светиите плащат
на щастието си лептата,
където светиите молят
Господ да слезе долу,
защото душите плачат:
плачат от честолюбие,
плачат за още радост,
за несбъднато чудо,
за незапомнена младост...
Над терасата мига луната-
резенче мандарина,
а сокът се стича в чашата.
Утре ще си заминем.

ЗАЛЕЗ

Залезът запалва тополите
като изправени свещици.
Така дочакват мрака
и тихичко угасват,
облъхнати
от вечерния вятър,
понесъл над града
нестроен говор,
плач и песен.
Залезът със своите бои
напомня есен.
Той е и художник,
който вае образи и сцени,
залепва ги
със огнения си език в небето,
а умореният и тъжен град
ги гледа.
И ето, че разбира вече-
денят полека си отива,
но бил е негов,
само негов...

ПРАНЕТО

Прекрачваме изгрева.
Аз и облакът, който е спрял
на самия край на балкона.
И се полюшва един пенест балон
като сапуна ми бял.
Простирам прането, а слънцето свети
в панелените стъкла.
Със щипки закотвям балона
сред чаршафените платна.
После потапям ръцете до лакти
в легена на небесното синьо.
Измивам лицето, косите до раменете,
изплаквам уморени очи.
Изтривам старателно разбитата дограма,
а вятърът гали босите ми пети.
На баба съм кръстена –
осъмвам под чуждите покриви,
но не вярвам в предрешени съдби...

ДВЕТЕ КЪЩИЦИ

Двете къщици
се подпираха в сянката.
Дъждът ги ръсеше
със небесна вода.
Малки, пукнати
прозорчета чакаха
някой пътник
да надникне в дома.
А дъждът се стараше-
поизмиха се
от прахта и мухите
стъклата,
поприсветнаха керемидите,
засия подмладена
вратата.
Стана чудо –
тревата полегна,
отгъпка вятърът
пътека позната.
С вечерта
на прага поседна
Дядо Господ –
своя син да дочака...

СТЪПКИ

Последните стъпки
по паважа заглъхват.
Нощта ме обгръща
с цвета си на слива.
Мъгливи воали
луната закриват,
кварталът въздъхва,
а после заспива,
прикътан в полата,
надишлена, бухнала,
на планината любима.
Любима, защото
ми праща целувки
във снежното утро,
защото ме гледа
почти състрадателно,
когато не мога
да запаля колата си.
Защото синее
под мойта тераса-
различна, нехайна,
готова да плаче
за мене, за тебе,
за целия град.
Последните стъпки
по паважа заглъхват.

Дъхът на гората
се спуска по склона
и лъхва площадите,
преминава над сградите,
по нашата улица
и затихва най-после
на моя балкон.
Дъхът на студеното,
страшното, странното,
дошъл ми на гости.
Дъхът на онази,
за която е рано,
винаги рано...
Дъхът на земя и на кости.

ВЛАКЪТ

Денят потраква в коловозите,
където влакът е полегнал кротко.
Прозорчетата на вагоните
пълзят в зеленината,
откриват всяка малка гара
и спират, за да осъзнаят,
че са живи. Надничат любопитно
зад прашните пердета
очите на купетата.
И всичко забелязват:
цветенцата край глухата
от старост линия,
поръждавяла, скрила се
сред треволяка и боклука,
новичките боядисани перони,
жълтите стени на гарите
със изронена мазилка,
бабите с торбите,
свити във чакалните...
И разбира се, очите им,
зачервени от умората.
И разбира се, усмивките,
все така добросърдечни.
И разбира се, ръцете им,
загрубели, с тъмни вени,
по които се изтича
ден след ден светът –
към своята вечност.

ИЗГРЕВЪТ ПЪЛЗИ

Изгревът пълзи примирено
по мръсни стъкла
и изронени дограми.
Кварталът свети в зелено,
потънал в найлонки
и избуяли треви.
Вятърът си играе
на балончета във небето,
отворили сме очите си,
навън вече е светло.
Някъде весели ноти се гонят,
прането е литнало по балконите.
В чашите със кафе
плъзват нишки от злато.
Изпекла в себе си лятото,
изгубена и спасена,
питката със масло
днес е по- сладка от вчера.
Но ние нямаме думи от бързане.
Говорим си само насън.
И с ключовете в ръцете
прекрачваме прага навън.
Като питката ще се затичае
в нечии лапи лисичи...

ПОЕТ*На В. Ханчев*

Поетът приседна на тротоара
и подреди всичките думи,
които можеше да продаде.
Дълго избира и кои да остави
за себе си. Погали ги
с костеливата си ръка,
скрити там, до сърцето му.
Думи за лятото в селото,
когато реката лекуваше
набитите му пети.
Думи за пясъка край морето,
дето ръцете му галеха руса коса,
дето стъпчици нежни се спъваха,
дето приятелят му не се прибра.
Думи за тишината на прага,
когато слънцето го прекрачваше
и изморено си лягаше
в хладните му чаршафи,
а планината оставаше
с празни ръце във скута си.
Думи, неказани и нечути,
за оная болка, която
зимата му остави –
със синьото във очите ѝ
и ботушките ѝ корави,
дето уж я убиваха,
със времето им,
което все някак си не достигаше.

Поетът приседна на камъка
и подреди думи съкровища,
които кротко зачакаха
своето ново раждане,
своето ново пътуване,
своята звездна минута.
Той лекичко ги побутваше,
но нищо не се случваше.
Само прииждаха новите –
чисти, наивни и голи...
Тогава поетът помоли
с думите да си легне във гроба...

ПОЕМА ЗА ГРАДА

През клоните надничча
странно градско слънце –
почти метафизично,
бледо, изнемогващо.
Денят върви на пръсти.
Ту бърза през площадите,
ту бавно се прокрадва
из уличките слепи.
Тук нощем имат среща
пияниците и поетите.
Жените прекаляват
със пластове пудра,
понякога приплакват,
по-честичко изнудват.
Пияниците винаги
са кротки във началото,
а после проповядват.
Единствено поетите
са някак равнодушни,
защото вечно гледат
към себе си, навътре
и вечно търсят своето лице
в очите на отсрещния.
А денем този град
превива костите си стари
под товара на колите,
под наглостта и безразличието.
Той си мечтае за липите,
изсечени, занемарени,
за тихи стъпки, детско тичане
и хора, дето се обичат.
Мечтае си за пейка в парка,
за две сърца във катинарче,

за топло мляко, кафеварка,
неделни утрини, когато
ще бъде потно, прашно лято
и ще ухае на смокини,
на жълти кръгли палачинки,
на „Вярвай! Няма да си ида!“,
на „Виж, намерих пет стотинки“!
През клоните надничча
и луната – анемична,
като лимон отрязана
за фреш. Съвсем е изцедена.
Градът протяга длани
към своята пижама,
изпива сънотворно,
навива си будилника.
Изпада в нощна кома –
безпаметно, безсрамно...
Градът ще става рано.

ОДИСЕЙ

На Одисей в очите
е мъгливо.
Итака е отнета
и забравена,
женихите я поделиха,
насилиха лицето ѝ,
изядоха, изпиха
бъчвите със мед и вино.
На Одисей в очите
е мъгливо.
Привиждат му се
други светове
и други острови сънува.
Животът му пътува
все от бряг до бряг.
Косите оредяха,
зъбите опадаха...
Жените и магьосниците
уж го приласкаваха,
но то си беше
все цена на нещо.
Сърцето опустяваше
без бряг, без остров,
който да кърви,
когато го напускаш.

На Одисей в очите
е мъгливо.
И ето, че за първи път
той няма да помисли
прозорливо,
а уморен,
ще си намери остров.
Но няма да е никога Итака,
потънала сред сенки
и във мрак,
орисана
на безнадеждно чакане.
Женихите ще погребат
Итака...

В ЦЪРКВАТА

Стоях във църквата,
небето се изпълваше с молитви,
присветваха светкавици,
а Бог гръмовно ни прощаваше.
Поглеждаха към мене с пламъчета бели
очите на светии и светици.
Но нямаше живот в зениците,
ръцете бяха бледи и безкръвни,
покорно скръстили ръце в молитва.
Една женица беше се обърнала
към Божията майка и я разпитваше:
за тоя дъжд и за пробитите обувки,
за хляба, който винаги е скъп,
и за сина, заминал на разсъмване.
За някакво дете на стълбите,
което винаги я спъвало на тръгване.
Стоях във църквата, свещите се топяха,
послушницата чинно ги гасеше
до половина цели, а после
се прекръстваше приведена.
Женицата си тръгна някак безнадеждно.
Вратата се отвори, влезе вятър
и разпиля небрежно по земята
откраднатите есенни листа.
Едно дете в ръцете на баща си
се вгледа в тях и се разсмя...

ВРАТАТА

Изронена от времето,
входната врата примаваше
такива като мене.
Влагата я беше нацелувала
и по лицето ѝ стояха
мокрите следи
от нейните зловонни устни,
разцъфваха болезнените
херпеси на лишеи и мъхове,
сълзеше гной – златиста, есенна.
Вратата стенеше
под напора на вятъра,
поскръцваше
с тревожната му песен.
Побутнах я
и влязох твърде лесно,
а стъпките отекнаха
зад нежния ѝ гръб.
Не бяха само моите във еката.
И странно. Гърбът стоеше беззащитен,
все още неповярвал, че е сам,
все още боядисан във зелено,
все още някак млад и... оцелял.
Облегнах се на чуждата врата
и изненадано си пожелах
от утре аз да я отварям и затварям.
За пръв път не изпитвах страх...

ОГРАДА

Отвън оградата –
ръждясало желязо с остри шипове,
запазваше пространството от урочасване,
от любопитни погледи,
от случаите на съдбата,
когато някой би поискал
завинаги да посади във него
своята мечта за щастие.
И само котките безшумно се приплъзваха
и с чувството на собственици
гордо дефилираха
из тази тайнствена градина,
където храстите не спираха да избуяват
и обточваха оградата,
а две дървета по средата
обръщаха към слънцето челщата
на райските си рожби.
Заедно със котките във тази вечер
успях да вляза и нагазих сред тревите.
Очите ми попиваха зеленото,
по устните ми засълзя нектар от ябълка
и като Ева поприседнах на земята
да чакам дяволските изкушения.
Щях да се срещна с демона,
когато в клоните над мене
допълзи змията... Ще го прегърна
състрадателно във здрача
и заедно за нещо свое ще поплачем.

БАЛКОНЧЕТО

Балкончето бе влюбено
в златистата ограда.
Стоеше изкорубено, ръждясало,
зарязано съвсем само във мрака,
а много му се искаше
красавицата долу да го чака.
Балкончето се вдъхновяваше
от звездните поляни
и цяла нощ говореше.
Оградата отваряше уста
единствено за непознатите
от светналата нова кооперация.
На тях им се усмихваше,
подвикваше им, убеждаваше ги
да поостанат на пейката, да поговорят...
Тя, новата във този град,
би трябвало да си създава връзки.
Балкончето с олющена мазилка
от предвоенните години
предчувстваше съдбата
на бедното влюбчиво лястовиче-
да го застига... То нямаше да се събуди
във градината, която дръзката
ограда пазеше за други.

БАСЕЙНЪТ

Басейнът вече ослепяваше,
очите му изсъхваха,
във вените му се затлачи кал.
Изронените стъпала се спъваха
във железата на утехата,
че могат да стоят изправени.
Басейнът беше странно чужд
на лятото. А то го мамеше
с цъфтежи и небесни отражения.
Лютиче, богородичка,
венерини коси, върбинка...
Цветята бяха малък знак за обич,
за дом и за забравена градинка.
Басейнът се протягаше към дивото
и с неговите билки
се лекуваше от спомени.
Във гърлото му пареше горчивото.

ПЕЙКИТЕ

Пейките стояха под дърветата –
пепеляшки кротки в тъмното,
пак посипани със пепел.
Във боята поочукана
се провиждаха пътечки
като женски длани в скута,
малко тъжни, много нежни.
Със мазолчета възглавнички,
с ноктите, докрай изгризани,
с луничките, дето слизат
по годините полека
и безшумно се търкулват
върху пръстите... Пейките
мълчаха вече в тъмното,
всичко бяха изговорили...
И сега самотни в лятото,
пак сънуваха, че чакат
края на една история –
принцът да приседне в мрака.

МОЯТ ДЕН

Хоризонтите
мълчаливо се приближаваха.
Моят ден остаряваше,
кръвта му изтичаше
капка по капка.
Не успях да зашия раните,
не сложих и лепенки
по коленете и лактите.
Кръвта просълзяваше
в следите от кратките стъпки.
Моят ден все излизаше рано
и се връщаше нощем,
посъбрал на града пепеляка,
бученето на колите,
очите на минувачите,
гласа на онова цигане, дето плака ,
че му взели стотинките...
После бавно изкачваше стълбите
и се заключваше във сърцето ми.
„До утре!“ – някой му каза.
А моят ден се изчерви.
Помислих си: „И раждането кърви“.

ХУДОЖНИК

Тези сладостни мигове
в подлеза – пещерата
на моята първобитност.
Ръцете ми молят
за прошка стената,
преди да насилят
лицето ѝ.
Вадя спрея с боята.
Две по две
флакончетата се композират
като детски вагончета
на паважа.
Усецам на лицето си
влагата,
а може би пот
се стича по устните.
Облизвам страха
и се втурвам.
Вече съм напуснал
човешкото поселение
и пропадам надолу –
при бесовете и бездните...
Застанали пред стената
във здрача,
моите цветни сънища
започват да плачат.

КРАЙНИЯТ КВАРТАЛ

Сивее булевардът,
но във здрача
прокапват залезните струйки
по гърба на планината.
Плачат по покривите
на панелите
последните лъчи –
оранжеворъждиви.
Посивяват сградите,
а планината
в сивото забърква синьо,
после – черно
и се превръща в път –
от никъде за никъде.
И все пак е красиво
безликото туловище
на крайния квартал,
където от едната му страна
припява с тиха струна
мизерията скръбна на катуна,
а от другата
проблясват хипнотично ярко
сградите на бизнес парка.
Сивее крайният квартал,
умира кротко
светлината в него.

Проглеждат отведнъж
прозорците на стаите,
където някой с някого говори,
където някой някого обича,
където някой срича
първите си думи,
а друг последните –
превърща във куршуми.
Думите на крайния квартал
осъмват все по-сиви и безлични...
А аз внезапно осъзнавам,
че всъщност ги обичам всичките.

СЪЩЕСТВИТЕЛНИ И ГЛАГОЛИ

Обградена от съществителни,
а в душата ми – само глаголи...
И сънувам – пред храма се моля
някой пак да се спъне във мене,
да ме види, да изрече
проста думица за спасение.
А Исус в своята кротка молитва
ми съблича последната риза,
за да мога да легна до ближния.
И обръща на лицето посоките –
да ме удрят и отляво, и дясно,
та гневът ми съвсем да угасне.
Да не чувам и да не виждам,
но паднала на колене,
вече чуждите рани да ближа.
Обградена от съществителни,
а в душата – порой от глаголи.
Ето, Боже, успявам, надигам се
и вървя към своята Голгота.
Не ме спирай, моля те!

ПРЕД БЛОКА

Пред блока вятърът
съвсем притихна,
прибра платната си денят
и кротко се закотви в пладнето.
Но пожълтелите листа
на трепетликата
огледаха лицата си в небето
и лятото отчаяно завикаха.
Усмивката ми се полюшваше
и си играеше сама на криеница
във гъничките клони.
Тя чу листенцата
и тръгна по асфалта да ги гони...

ЦИКЪЛ

ГРАДЪТ И МОРЕТО

ИСТАНБУЛ 1

Какво е
този град
да ме събуди
със гласовете на мъже,
които викат
сърцераздирателно
и искат
да застанат на колене...

Какво е
да съм вече
до прозореца,
а слънцето
да гали във екстаз
пак куполите
на джамиите –
разголена невинно
женска гръд,
която се опълчва
на всякакво величие
и власт.

Какво ли е
от този топъл камък
да се родят
най-верните пътеки,
обърнати лице в лице
към всеки
и водещи ме
към сърцето на тоя,
толкова объркан, свят...

ИСТАНБУЛ 2

Градът не спираше
да се люлее
в прегръдката
на есенния дъжд.
От автобуса
се откъсваха
осиротелите ни погледи
и мокри и щастливи
се рееха
към хоризонта,
където се простираше
мъгливо
и все още сънено
морето.
Градът бърбореше
щастливо
на своите езици,
изправил хиляди
антени – минарета,
към единствения
купол на небето,
което търпеливо
ни изслушваше
молитвите
и даваше простор
на думите –
да литнат...

ИСТАНБУЛ 3

Никой не плаче
за босите детски крачета,
дето пътуват гратис
в трамвая на своя град.
Никой не ни призовава
да се помолим
за детската радост.
Безразличен и вечен,
наречен на Господ
със хилядите джамии,
с минарета,
които пробождат небето,
които ни будят
и ни приспиват
с гласовете на праведни...
Босите детски крачета
са изоставени
и самички топуркат
по улици и площади,
молове, исторически сгради.
И самички се гмуркат
в морето
от лицемерни преструвки.
Много е трудно
да вървиш през красивия град
и да мечтаеш
за чужди обувки...

ИСТАНБУЛ 4

Синьо мънисто
стискам в дланта си
и сядам в малката лодка.
Под нозете ми
синьото се разлиства,
а горе – бледнее кротко.
Синьо мънисто –
душата ми крехка
полита в морето бездна,
твоего име
сякаш изписва,
просветва, после изчезва...

ИСТАНБУЛ 5

Ухаеше на баница
и сладки с джинджифил
и кротичко завираше
във малкото джезве
кафе със леблебия.
На тази уличка
се беше приютила с мен
една надежда.
Подскачаше по стръмното
на есенния калдъръм,
оглеждаше лицето си
във светлите прозорци,
свенливо скрила поглед
зад фереджето от сатен.
Очите бяха сини
като тихите води
на Босфора.
Те проследяваха
догоре фалосите
на изправените минарета,
които сякаш искаха
да оплодят небето
със земната любов.
Един митичен благослов
от някаква отвъдност.
С кафето си отпих
навярно глътка лудост.
Беше само миг.
А после... после ме заля
море от мъдрост.

ИСТАНБУЛ 6

Балкончето поглеждаше
към паркинга отсреща,
а аз стоях с цигара и кафе.
Хотелът се събуждаше
с носталгия по нещо,
един прозорец нямаше перде.
Балкончето и аз,
почти като в молитва,
със утрото надникнахме за миг.
Смутено се усмигнахме,
дори се изчервихме,
когато любовта ни поздрави...

БОСФОРА 1

Зениците ми
пият светлината
на Босфорския рог,
а чайките долитат
да си вземат
за късметче нещо.
Един, усмихнат по детински
полубог, е легнал
между две земи и суче
своята вечност.
Провиждат се ръцете му,
с люлеещите мостове,
в очите си е скрил
лъчи от кротко лято,
в нозете му вълните
с пенливото си вино
вдигат тостове.
Примамно се поклащат
до дворците лодките...

БОСФОРА 2

Брегът плете дантела
от султански замъци.
Забравено от снощи
на божията трапеза,
изсъхва резенче луна.
Люлее лодката
с прегръдката сънлива
на твоите ръце – весла,
галещи морето.
То е любимата жена
в харема на сърцето ти...

БОСФОРА 3

Пътища, пътища
подреждат картини
в прозореца на автобуса.
Хоризонтът е вързал
морско копринено шалче.
Ехо от вятър
дочувам в рева на моторите.
Моята съдба
подхвърля поредното зарче...

БОСФОРА 4

Водите се полюшваха
като завеси,
поръбени със пяната
на бялата дантела.
Рибарите, незнайни воини,
стояха с копия,
увесили на тях
вълшебните си мрежи.
Мостовете полека
се повдигаха на пръсти,
за да минат
корабчета и туристи,
а сетне засияваха
с целувката на залеза
във розово и във златисто.
Нощта прегръщаше
дворците си
и ги люлееше приспивно,
а после лунната пътека
им измиваше лицата,
прибавила към светлината
на електрическите свещи
и своята космическа позлата.
Водите се полюшваха
в нозете ни, а ние вярвахме,
че с боговете най-последно
някак сме се срещнали.

ЦИКЪЛ

АЗ И ТИ

СЕРАФИМ

Полека се изнизва
есенната нощ,
босичка, по риза
се крие зад дърветата,
закача тънка дреха
по клони и корнизиди,
присяда уж за малко,
не иска да си иде.

И ти си седнал пак
под уличната лампа,
незнаен Серафим
на пейката пред хана.
Студено е, аз зъзна.
Поглеждам те и зная,
че пак ще ми дадеш
палтото си, нехаен

за идващата зима,
за ветровете ледни,
за всичките звезди
от небосвода черен,
които ще поглеждат
безгрижно, безучастно...
Измислям те все още.
Защо, не ми е ясно.

СТАЯТА

1

По ръба на клепачите
бавно пълзи сълза.
Има вкус на отминало лято,
щипе лекичко от солта
и просветва с електрическа святост.
После в ъглите тихичко се смрачава,
а някой плете тънки мрежи.
Душата ми пеперудена изпълзява
без дори да ги забележи...

2

Пръстите ми изтичат
във всички посоки на стаята.
Бавно прегръщам книгите,
лампата върху скрина,
докосвам с обич чиниите
с топлата ни вечеря.
После внезапно влизаш,
даже не ме забелязваш.
Носиш със себе си ризата,
дето ти е голяма.
Оставяш ми я в леглото
днес да я прекроявам,
да я мисля и шия...
Дано да ти е по мярка
и любовта ми.
Ако пак я откриеш.

3

В синкави сънища тъне стаята,
телевизорът ги разказва.
От прозореца ми наднича оная,
лукавата и измамна,
дето все ме лъже, че идва.
Дълго време ме е издирвала
и сега се вираме двете
в очите си изморени.
Аз ли ще прескоча прозореца,
или тя ще влезе при мене?

ПРЪСТИТЕ НА ВЯТЪРА

Декемврийските пръсти
на вятъра
опипват с нежност
лицето ти,
ризата му се мята
с грижа на раменете ти,
по скулите се проточват
парещи вадички
болка.

Вятърът грабва
косите ти
с толкова много
любов,
увива ги във фуния,
а после ги гали –
почти като
благослов.

Дъжд започват да ръсят
зимните
черги небесни.

Сирени
като за бедствие
отекуват в ума
и душата ти.

Обичаш
декемврийския вятър.
Днес той
ме замества...

СМИСЛОЗНАЧЕЩИ

Смислозначещи
са тъжната масичка
и кафето,
застинало в чашите,
отгаданото бъдеще
там, на дъното,
откъдето ще тръгнат
несбъднати пътища.
Смислозначеща
е хапката хляб,
дето бавно
се спуска надолу,
при обувките ни,
в калта,
(дали нарочно
не сме я изпуснали),
дето тайничко
ни говори
да преглъщаме
гордостта –
малки порции
ванилова торта.
Смислозначещи
са и тези кристалчета,
дето падат
в очите ни слепи,
дето носят студа,
снеговете,
дето трупат в сърцето
порива на ветровете –
смислозначещи...

ПРИСЕДНА ГОСПОД

Приседна Господ
на мократа пейка
и покани гълъбите
в краката си.
И стана тихо,
само тъничка вейка
се отрони
и хукна нанякъде.
Засрамен,
вятърът спря
конете си,
черни и бели,
и коленичи
в тревата.
После гълъбите
загукаха сити,
получили
от хлебната пита
своите небесни
трошици.
Аз те чаках
и в ръцете си
стисках цвете
като свещица.

ПОТЪНАЛ СИ

Потънал си в бездната
на очите ми,
девет кръга
имаш да минеш.
Най-близо
до тайните
и мечтите,
там, на дъното,
дето са скрити
най-страшните ти прозрения.

Потънал си в дебрите
на ума ми,
девет земи
ще избродиш
ще трябва смелост,
да можеш
да излекуваш раните,
дето ще се отворят
в душата ти –
още топла и гола.

Потънал си в лабиринта
на сърцето ми,
девет врати
ще отвориш.
На всяка врата
ще те питам
знаеш ли тайната дума,
намери ли
вълшебно разковниче –
моята обич изгубена...

ЗАЛЕЗ

Залезът изтече
като жълтък
във чиния,
размаза се
в оранжево
по земната
топла филия,
а мъглата захапа
сандвича
попрепечен.
В смълчаната
есенна кухня
ти любов ми нарече...

ПРИКАЗКА

Дъждовни потоци
по тротоарите
отнасят със себе си
златисти листа.
Все още са живи,
все още са дишащи –
вълшебното благо
на есенга.
Аз хуквам след тях,
за да те стигна,
защото си влязъл
във злата гора.
Прескачам през локвите,
преодолявам щастливо
всички змейски глави
и автомобили.
Ъгъл по ъгъл
ще пребродя града,
ще мина през улици
и площади,
ковчежето златно
ще извадя сама
от черните мътни вади.
Ще бродя безстрашно
през вятър свиреп,
ще надвия
усойна мъгла,
в изоставени замъци
ще питам за теб
клошарите на града.

Ще потърся във мрака
твоята следа
от трохи или камъни бели,
ще отида в квартала
на феята зла,
аз съм твоята
предана Герда.
И накрая ще имаме
пътека една
към дома
и добрата сполука.
Всяка приказка свършва
навярно така.
И разбира се –
има поука...

НА ПЕРОНА

Светлините заграбиха
в шепи градчето,
затършуваха
по всички ъгли –
мътна, окаяна самота,
дето пълзи
по кръвоносните съдове
на нощта.

Светлините привикаха
мрака,
своя тъжен любовник,
на перона
на пустата гара,
вечно чакаща някого
насред нищото
на света.

Ние бяхме прегърнали
двата черни чадъра
и се пазехме
не от дъжда,
не от дъжда...

МАСТИЛОТО

Мастилото плаче
с черни сълзи по листа
на малки квадратчета.
Прескача от клетка в клетка,
оставяйки мека следа.
Гледам я – нежна спирала от думи.
Произнесени само на глас,
прелитат като куршуми.
Мисълта ми потегля
по тъмните пътища
на мастилените знамения.
Низ от представи за тебе,
самотни селения
в пространството на ума.
Мастилото се шегува,
създава ни двойници,
чиято любов ме убива.
Само така съм щастлива...

СТУДЕНО

Студено, мокро,
замислено.
Мъглата извива
странни създания.
Улавям ги
само за миг,
а после размиват
зениците на очите ми.
Извайва калта
на стъпките профила,
с наслада се трупа
в канавките
и в душата.
Студено, мокро,
ранимо.
Лицето ти в мъглата
се слива
с цвета на земята.
В сърцето ти
е застинала,
ледена и безмълвна,
онази, незримата.
В сърцето ти
господарка
е бялата пустош
на зимата.
Ти искаш да бъда
твоята Герда
и докрай да те следвам
в студените поселения
на душата.

Но в моите длани
аз все още стискам
любовните пръсти
на лятото,
щедри, горещи...
Оставям обувките си
в калта
и боса ще гоня
за лятото спомена.
Него до сълзи
искам да срещна.

НЕБЕСНО ЦАРСТВО

Помогни ми да видя
небесните пътища,
там, където издигат
ветровете чертози,
там, където всемирът
на своето кръстовище
ще ни среща със Бог
и с последното ложе.

Помогни ми да чуя
как в Небесното царство
всеки има пътека
и дом за сърцето си,
как тревите полягат
под стъпките леки
на душите ни, дето
не стават на пепел.

Помогни да усетя
прегръдка на Ангел,
светлина да отпия
на трепетни глътки,
да мога при теб
само миг да остана...
Душата ми грешна
следва твоите стъпки.

СЦЕНА

На сцената примамливо блещукаха
луна, звезди, картонено небе.

Ти беше продавачът на надеждите,
а аз – едно невярващо сърце.

На сцената се сменяха внезапно
любов, омраза, радост и тъга.

И думите живееха за кратко
в пространството на своята самота.

Ти беше вече само глас и смисъл
под златните звездици от брочкът.

Притегляше душата ми, орисана
да стане част от твоя странен свят.

Но аз те виждах вкъщи – на арената
на малката ни стаичка в бетона.

Отчаян, посивял, без своята сцена,
без наркотика ѝ- умираща икона...

НЯКОГА, ПОСЛЕ НИКОГА...

Някога все не стигахме
до края на нашата улица,
все присядахме на тротоара
или политахме към небето
в люлките си – завързани гуми
на две зелени дървета.
Някога купувахме прединфарктно
щастливи билети по гарите
и надничахме във очите си,
и се питахме, знаеш как е,
винаги, винаги за обичането.
Някога, после никога...
Никога не разплаквахме
очите си при разделите,
никога не посягахме
на почивката си в неделите,
не заспивахме скарани
и не плачехме нощем.
Никога не посмяхме
да помечтаем за после.

ТРАМВАЙ НА ЖЕЛАНИЯ

Трамвай на желания
потропва по релсите
с ревматизъм във ставите
и болки в краката,
клатушка се някак
по старчески вече
и зъзне в мъглата
на ноемврийската вечер.

Трамвай на желания,
трамвай омагьосан,
защото отвътре
е балната вечер,
а аз – Пепеляшка,
карнавално облечена,
вървя край седалките,
на принца наречена.

Трамвай на желания,
спри някак до парка,
до пейката стара
в онази алея,
където поседнахме
само за малко
аз и кочияшът
на вълшебната фея...

ИМА ЧАСОВЕ

Има часове,
които гръмогласно викат –
да ги чуем,
часове със ангели в зениците,
часове, които в полета си
изпреварват птиците
и достигат винаги
последната стрелка...

Има часове,
които се прокрадват
и отвъд часовника –
неизмерими,
сведени до мигове,
във които само болката
до самотния ни вик
достига...

ВЕЩИЦА

Всеки ден си напомням,
че още съм вещица.

Очите ми парят
от толкова клади.

Ръцете ми, сраснали
с дървото на юдите,
разпалват в гората
своя дом на прокудена.

Всеки ден си напомням,
че още съм вещица,
че очите ми виждат
в отвъдни селения-
там, където е моето
истинско чудо,
моето сладко разпятие
и възкресение.

Аз все още съм вещица,
ще те сторя да бъдеш
моя незрима
и тайнствена същност,
мое зло във Вселената
и добро във сърцето ми,
мое „рано“ сега
и „късно“ за утре...

РАЗГОВОР С М. М.

Свободата е илюзия
за полет.
И се вираме с тъга
в небето,
не там, където
сме обречени
да стъпваме.
Бавно и полека тънем
в пясъците
на забравата.
Стопява се ликът
на влюбения в нас,
изчезват пръстите,
целувките,
дописваме му думите.
С восък си лепим
крилата,
посаждаме мираж
насред неспомняното
време.
И никой не може
да ни го отнеме,
защото винаги
ще търсим оправдание
за самотата си...

КАМБАНИТЕ

Камбаните отгоре
благославят утрото
със гласове –
новородени, звънки.
Отдолу катакомбите мълчат
и чакат вечерта,
за да се включат
в шепота на сенките.
Аз съм приседнала
до ликовете на светците
и светиците,
които са прогледнали
във някаква невидима
отвъдност,
преди да разберат,
че може би е грешка
да си сляп за живите.
И вече са погребани
във суетата ни човешка.
Камбаните огласят
мокрите павета на площада,
дъждът подхлъзва
сянката ти към олтара,
а аз те търся
със очите си на грешница
и искам да се изповядам,
запалила в сърцето си
една свещица.
Обичам те с душата си
на птица...

АНГЕЛСКО

Очите ми тънеха
в крехката тъкан
на изгрева.
Денят бе започнал
своите нови платна.
Наслагваше
шарени нишки
по синия вълък
на небесните халища,
в памуковобяло
надипляше
облаци и мъгла.
Планината
подхвърли към мен
кълбото от прежда
в оранжево-златно,
а аз го последвах
с надежда...
Чак вечерта те видях
да ме чакаш,
свил крилете си
ангелски
на балкона ми
сред саксиите с цветя,
усмихнат от болката
да ме видиш отново...
Не исках да помня това.

ПЪРВИЧНИ

В първичния бульон
на създанието
сме клетки
на прокудена любов.
И всеки е заровил
във съзнанието си
един, по бащински
разсърден, бог.
Първично голи,
неосведомени,
(днес някои твърдят,
че сме невинни),
посяхме себе си
във райските градини
и чакахме
змията да намине.
Отровата попиваше
в тревата,
във розовите
ябълкови бузи,
в отвъдната неземност
на цветята,
в дървесната кора...
Лепеше като слуз
в душите любопитни.
А ние тъкмо
се изправяхме,
готови вече
да залитнем.
Подмина ни
змията сяпю,
ненужни
в нашата самотност.

Сами се хапехме,
сами изядохме
отровената
ябълкова половина.
И ето ни сега –
пътуваме
и раждаме
чудовищата земни
във собствената си
пустиня.
Но нощем
бог ни кара
да сънуваме,
че се отказваме
от своята тленност.
А призори,
когато се надяваме
отново слънцето
да ни огрее,
за своя непогубен рай
тъгуваме.

СЕНКИТЕ НИ ТРЪГВАХА

Сенките ни тръгваха
сами нанякъде.
Викахме ги,
тичахме след тях,
уплашени.
Чувахме задъхания плач
в сърцата си,
алвеолите
по здрач боляха.
Прашен лабиринт
от слепи улици
се изплъзваше
панически под стъпките...
Край! Потънаха
във вчерашния ден,
където слънцето
все още дишаше,
където бяхме други,
а светлината даваше
на сенките да пият
живителната тъмнина
на нашето НИЕ.

ДИАЛОЗИ

На нашата спирка стоях
и те чаках, момиче.
Така ми се искаше да видя
как влюбено тичаш,
как се криеш от топлия дъжд
под китайско чадърче,
как подвикваш,
а гласът ти е ехо панелено,
гласът ти е моята кръв,
ускорена в уморените вени.

Вървах през квартала,
а залезът стопли гърба ми.
И знаех, че чакаш,
защото дъждът си отиде,
изстрелял нахалост
стотици куршуми.
Защото бе лято
и искаше да видиш очите ми
в топлокафяво. И искаше
в косите ми устните да си оставиш.

Но нашата спирка, момиче,
бе призрак, стопил се във мрака.
И аз не успях да дочакам
китайското крехко чадърче,
пречупено в порив на вятъра.
Дъждът те намокри
и черните смели къдрици висяха,
залепнали за раменете,
а ти ги прибираще на кравайче
покрай двете самотни уши.

Щях да се изсуша у дома
на радиатора спомен,
да се завия с одеялото на мечтите
и да сънувам отново
как някой ми поднася цветя-
букет маргарити
на някаква гаричка скромна,
в дъждовен следобед
и ме кани да прием
топъл чай от липа.

НЕРАЗДЕЛНИ

На Пенчо Славейков

На мястото
до онова дърво,
където беше
счупената пейчица,
където се целувахме
в едно,
опияняващо и днес,
мълчание,
където ми откъсна
суха вейчица,
за да докажеш,
че дори и мъртви,
ще бъдем влюбени
и ще се обожаваме
без капка свян
в очите си, изгубени...
Ръцете ни
ще бъдат посинели,
ледени,
зениците ни –
изсветлели
от отвъдното.
Усмивките ни само
ще са праг
през времето,
когато всичко
беше наше
и се сбъдваше.

ВСЕКИ КРЪСТ Е ЗНАМЕНИЕ

Всеки кръст е знамение
и рана в небето,
хладен гроб на земята,
от който излизам,
за да мога да отрека
всяко съмнение,
за да мога да преброя
подарените ризи.
И когато застана
пред входа на времето,
във което ще бъда
агнеца господен,
щом засвирят с тръби
светите архангели,
за мен ще свидетелства
не сърцето, а разумът...

ДИВОТО СЛЪНЦЕ

Дивото слънце подскачаше,
а очите ми го следяха.
В гърлото ми , затлачено,
някаква струна изплака,
толкова дълго чаках
пак да разсъмне над мене.
Страхата виждах някъде
само като видение.
Пътят бе подозрителен,
слънцето се скри зад гърба ми.
Остана да свети в зениците
една-единствена дума.
Крачка по крачка напредвах
към мястото, обещано.
С мене бе само времето,
а аз все му казвах: „Рано е!“

ПЪТЕКИ

Пътеките вече са кални
и водят към есенни пътища,
събират се кръстопътно,
нещо си проговарят.
После отново хукват
в омагьосани сънища.
Пътеките помнят стъпките,
мечтаят прегръдка и песен,
моето „Вече се съмва“,
твоего „Нататък е лесно...“

БАВНО

Бавно режехме
мрака.
Пътувахме
на различни фарове –
ту къси, ту дълги.
Тъмнината
ни обговаряше,
спомените валяха
като онзи
ненужен дъжд
през най-тъжното
лято.
Бавно режехме
мрака на късове
и го натрупвахме
в задната стая.
Нареждахме го
по ъглите,
постилахме го
по пода,
окачвахме го
щастливо
на двата
тъмни прозореца –
тежки завеси
от страх.
Бавно режехме
мрака,
защото сваляхме
маските,
да опознаем лицата си
и разберем
що е грях...

НА ДЪНОТО НА КЛАДЕНЕЦА

На дъното на кладенеца
гледахме гората.
Цветовете се топяха
в огледалото.
Разливаха се топли, меки,
прииждаха към нас,
а после се оттегляха към края си.
Може би се спускаха
надолу, към дълбините
на някакво безвремие.
Повдигахме очи,
изпълнени до дъното
с дълбокото съмнение
на дивата гора
във нашето съществуване...

МУЗАТА НА ГНЕВА

Музата на гнева
беше подарък от Омир.
Четях го с наслада,
защото ми връщаше смисъла.
Сънувах я в бяло
и хванала твоята ръка,
сънувах я залезно,
сякаш ме беше орисала
вечно в сенките да стоя.
Музата на гнева
ме възпяваше с думи нелесни,
с думи, които хапят
и днес със змийска отрова.
Аз бях превърната
в хекзаметър, ода и песен,
ти целуваше
своите мечтани окови...

МОИТЕ СЪНИЩА

Моите странни сънища,
в жълто, черно , червено,
есенни топли съзвучия,
легнали в пътя пред мене...
Жълтото мами със злато,
то е хлебно, засищащо, зряло,
то е лудата ми надпревара,
но в съня ми е знак за святост.
Дали не съм лошо момиче,
дето ще го подмине водата,
онази, златната и богата?
Дали няма в червено да мия
на петите си бялата кожа,
разранена от толкова ножове?
Дали ще успея най-после
да отворя съня си за тебе,
а ти като приказен гостенин
от черната вода да ме вземеш?

САМОЛЕТИ

Самолети
се взират в небето.
Самолети
с прекършени спомени,
дето падат надолу,
а страхът
е избухнал във пламъци,
дето все се надяват
да целунат земята.
Самолети
разказват
на сляпата писта
колко много
им липсват
светлините в краката,
оня миг на разплатата
с високото и когато
животът е сладък,
но все пак
нагарча по малко
мисълта,
да изгубиш всички
небесни посоки.

ПОСЛЕДНИЯТ ЩРИХ

Последният есенен щрих
преди зимното бяло платно.
С цветове си насищам очите
и ги полагам едно по едно
в десетки свои картини.
Кафявото е струйка кафе,
изсветляла накрая от млякото,
и шоколадов сладкиш тук-таме.
После свършва зеленото,
а аз посаждам гора на терасата.
На бюрото в червената чаша
си потапям и клонче, откършено
вчера от внезапния вятър.
На леглото покривката оживява
в оранжево и златисто,
а дантелата в резеда разлиства
поизгнилата дограма.
Горе синьото ме преследва. Море,
пълно с крилата на ангели.
И преди да си тръгна сама,
се питам: „Взех ли от всичко?“
Цветовете бавно помръкват,
следва дългото ми рисуване
с черни и бели боички...

ПОГЛЕДНИ МЕ

Погледни ме
с очите на вятъра,
прегърни ме
с топлика
на слънцето.
В тишината
на пладнешко лято
аз съм твоето
насъщно зрънце.
Да обръщаш
земята корава,
да ме сееш
с ръце наранени,
а във храма
да ме благославяш,
че душата ти
утре ще взема...

ЛЯТО ЗАД ЪГЪЛА

Лятото просто
надникна зад ъгъла
и щедро подхвърли
златни парици.
От Витоша кротко
прилази мъглица
и нехайно оплете
градските улици.

Сърцето ми биеше,
укротено с лекарства,
и си мерех редовно
кръвно налягане .
Но навън бе така
приказно-меланхолно!
Можехме отново
някъде да избягаме.

Бягство цветно, площадно,
безпардонно, нахално.
Блестеше, отключваше
дивашкото в нас.
Лятото помахаше
с ръка театрално,
поклати любовно
загорели крака.

Изведнъж заваля,
изведнъж стана хладно,
спусна се есен.

Към нашите сърца
имаше претенции
една болна депресия,
но остана на балкона
съвсем сама.

С дъжда си говореше,
приплакваше, хленчеше,
гледаше свъсено
сградите сиви.
Под палтата си скрили
щурчова песен,
в тази глъхнеща есен
бяхме щастливи.

КУТИЯТА

Кутията прилича на земното кълбо.
Достатъчно окръглена и с континенти,
щастливо плаващи във синьото
на земното притегляне.
Халкичката отваря едната половина.
Там мило се усмихва с бели зъби Африка.
А с моята усмивка се прощавам,
когато писъмцата заваляват
като снежец по дървения под,
когато пак те виждам да заставаш
пред моя разнебитен вход.
Тогава се разхождахме в квартала,
тревите мълчаливо се снишаваха,
а вятърът крадеше тайно
от златните парички на дърветата.
Над планината честичко надничаха
със детско любопитство дъждовете.
Под стъпките ни плочките се клатеха
и ние се препъвахме във здрача,
за да избегнем техните капани.
Ти каза , че ще пишеш, няма да останеш.
И още ме помоли да не плача.
По скайпа щяхме да се виждаме,
по телефона да си чатим с есемеси.
Целуваше ме хладно като есен,
а погледът ти бягаше встрани.
Аз кимнах и се съгласих.
Мъглата се уви около мене като примка
и бях обесена на близкото дърво.
Езикът ми облизваше небето,
краката ми затресоха света...

Сега стоя до старомодната кутия
със тези неизпратени хартии
и с нечие разстреляно желание.
Те бяха тук, завинаги останали.
А моите есемеси – заличени.
И думите ми, трупани във пощата,
стояли непрочетени, са вече в кошчето,
отхвърлени като ненужни...
Ще взема да напиша отговор на чуждите...

ПЛАНИНАТА

Ти беше
моята планина.
Аз се качвах
да взема скрижалите.
Планината
разтвори обятия
и попаднах във храм,
утешавана,
благославяна.
Тя прощаваше грехове,
тя осмисляше
всяка минута
откраднатото щастие...
Но... залагаше върхове.
Щракваха зверски
челостите капанени
с бури и снегове.
Бях обречена
между тях да остана.

СМЪРТ

Нямаше вятър,
а слънцето хапеше.
Нямаше обич
в тези целувки –
горещи до кръв,
нямаше щастие.
Само жаравата
на някаква
лудост и страст,
само желание
да нараняваш.
Беше слънчасало
в зелено морето.
Неподвижно ли виждах
в застинала маска
лицето му?
Без капка съмнение
синусоидата се изправи...
А ние я гледахме.
И никой нищичко
не направи.

СМИРЕНИЕ

Какво ми носиш
в смълчаните нощи,
мое смирение?
Какво си готово още
да поискаш от мене?
Можеш ли да събудиш
душата на залеза,
да кръвопрелееш
безкръвните изгреви?
Можеш ли да онемееш
пред раждането
на пропасти –
алчни дупки
на отшелничество
под погледа
на странни небеса,
със смирение
набъбнали желаня
през лятото
на странстване
сред чудесата
на света.
Ще ме откриеш ли
сред песъчинките
на времето, смирение,
за да ми кажеш:
„Искам да спечелиш
съперничеството
нетленно
със оня, кроткия,
с когото заедно
вървите все към Голгота,
давайки ми всичко
ценно?“

СЪНИЩА

Сънища
ме спъват
в здрача.
Рано ми е
за сънуване,
рано ми е
да заплача.
Сънищата
будна
чувам...

Сънища
се трупат
под възглавницата.
Бавно
моя ден
придърпват
към безумната си
кланица.
Струва ли си
да осъмвам?

ЗЕМЯТА

Земята,
кротко протегнала
длани,
улавя на слънцето
суетата,
за още зачатия
във себе си
кани.
Това е нейната
нежна разплата.

Земята,
алчно протегнала
пръсти,
все се оглежда
за още, и още...
Светът от отвъдното
и днес
е възкръснал.
Светците са мъртви
погребани съвести...

ЧЕРНО

Черното
има вкус на мълчание.
То се разлива
по вените скрито,
а после изтича
към капилярите.
И тогава го виждам.
Черното
има форма на минало,
дето застига деня ми
и се вкопчва във него.
И мига като семафор
във жълто.
И е затворена книга
с черни
напечатани букви,
а смисълът, смисълът
се изнизва.
Ти сричаш
черните букви,
а те се търкалят
под езика ти
и се превръщат
в мълчания.
Сватба е.
Облечена в бяло,
светлината
на твоята любов
ме връхлита.
Сгушвам се в черното...

ЛЮБОВ

Тихичко
стъпваме в здрача.
Август пресичаме,
чуваме – плаче.
И се спираме
бавничко
на светофара,
зеленото щастие
чакаме.
Дано да го сварим!
Светват в парка
листата,
зеленото ни прегръща.
После
съвсем неочаквано
в жълто
се преобръща.
Ние чакаме
нещо на пътеката
в златото.
И се смеем, и плачем.
Може би сме богати.
След малко
ще съмне.
А когато зората
светне в червено
и ни погали със длани,
ще узнаем смутено –
райските ябълки
са вече обрани...

ЩАСТИЕ

Молитвено щастие.
Денят се събужда,
наметнал одеяло от облаци.
Той е направил кафето,
лампичката във фурната свети,
мирише на тесто и ванилия.
Тя се казва Мария
и събира играчки по пода.
После присядат заедно
на масичката във ъгъла.
Денят е някак учуден.
Навън е студено и мокро,
а в очите им светят локви
на щастливо изплакани сълзи.
Той казва нещо за времето –
в смисъл, че минавало бързо
като птица политнала,
а Мария си мисли:
„Щастието молитвено!“

ЗВЕЗДИ

Провирам се под блясъка
на топлите звезди,
които на тавана
ти ми нареди,
защото във града
звездите не изгрявали,
защото ги затулвали
туловищата сгради,
защото искали
и те усамотение
и често се страхували
от уличното осветление.
Звездите нареди,
вторачени във мене,
и всяка нощ проблясваха
в неонно озарение.
Щастливо им пригласяше
луната зад пердето
и аз ги гледах сънена.
А много ми се искаше
с вандалски жест, най-диво
да ги откъсна всичките,
да ги натъпча в джоба си
и в дамската си чанта
и във дванайсет точно
да ги разпръсна долу.
Ще заблещукат пак
пред входа поизронен
и ще оставят знак за някого.
А после вятърът
ще ги подгони
и те ще се разпръснат
към небето -
във нечия галактика
да светят...

МЪГЛАТА

Разколебан, светът потъваше
в първичния бульон
на своето съществуване.
Като амебите пулсирахме
и се делихме на странни
и самотни половини.
И все се молехме
да се разминем и тая нощ
със онова безсъние,
което разпознавахме
по главоболието,
по зачервените очи
и всички призраци във стаята,
удобно настанени в мрака.
Не знам защо и аз, и ти
така несръчно се опитвахме
в такива нощи на очакване
да наредим парченцата
от пъзела на нашия живот,
макар и безнадеждно разпилени.
И все едно, че бяхме от вселени,
които съществуват паралелно.
Аз виждах своето отражение
в очите ти, а ти ме търсеше
във огледалото, където всяка сутрин
гледаше лицето си. А след това
навярно мислехме,
че другият ще знае истини,
изплували единствено за него
от хаоса на вечната мъгла.
И се надявахме на Сътворение...

БИТИЕ

В пустинята
на битието
сме скрили
влюбените си очи.
Денят отказва
да мълчи,
когато някой
го нарича
незначителен.
И аз го чувам
да разисква с тебе
часовете,
дето му остават.
Размества пясъци
пустинята,
керваните препъват
своите стъпки,
а слънцето немилостиво
огъва хоризонта
в десетки
сладостни миражи.
Какво, за бога,
мога да ти кажа,
освен че все един от тях
ще се окаже
нашият оазис...

УТРИНИ

Тихите утрини –
не тук, а някъде.
Самота
без страдание,
очи и ръце,
пълни с меда
на утехата.
Събуждам се леко.
Още е сумрачно,
меко припърхва
в стъклата
слънцето като птиче.
Кукувица нарича,
на път ни разделя.
Чувам гласа ѝ
на прага си,
сънено
се протягам,
не бързам,
днес е неделя...
Така е винаги,
когато някой
решава да стреля.

СРЕЩА

Уличните лампи
хвърляха
златното си семе
във утробата
на тъмното.
Стъпките ми
се препъваха.
Лявата обувка
чак залепна
в новичката кръпка
на асфалта.
С телефона светех
и прекрачвах
кривите алеи
в парка.
Бързах да те срещна,
сигурна,
че ще ме чакаш –
там, на входа,
дето се пилееха
тънички
рекламни листчета,
а децата ги превръщаха
в самолетчета.
И литваха
между панелите
и къщите,
и кротичко пикираха
по климатици
и первази.

Ако бях
на твое място,
по-отрано
щях да сляза.
Щях да стискам
във ръцете си
ключовете и чадъра
и навярно,
без да искам,
да обуя пак на босо
златните пантофки,
дето ти обичаш
да ги нося...

КОТКАТА

Котката преследва тихо
слънчево петно на пода
и се трие в моя глезен.
Ябълките в купата са розови,
сякаш с мойта кръв извезани.
На етаж кашлят дълго,
после чувам звън от ключове.
Някой вкъщи се е върнал.
Котката едва помръдва.
Ще изляза пак да пуша.
Дълго ще се вирам долу
и ще чакам да подвикнеш.
Чувам как съсед се кара
на децата непослушни.
Виждам куче преминава
по тревата, тръска лапа.
После до носа ми стига
миризма съвсем позната –
някъде кюфтета пържат,
някъде се канят с бира.
Аз стоя във здрача, пуша.
Времето и тук намира
начин да ме изненада –
вече нощ припада кротка.
Аз ти казвам малко троснато,
че ще трябва да си лягам,
че не е сега за гости.
Всъщност казвам го на котката...

ПРИСТИГАНЕ

Едва ли мога
да пристигна в твоя град
през късно лято
и да нося книга
във ръката си.
А много ми се иска
с томчето на Улф „Вълните“
аз да прешлувам дните
и да достигна
топлия ти бряг.
Едва ли мога
да си уловя звезди,
за да гадая
броя на целувките
и да рисувам
твоите желания,
описвайки те само с устни.
Едва ли мога
да съм ти орисница
и да те погребя
щастливо
поне за следващите
сто години там,
сред дивото
на оня замък.
Няма ли да пожелаеш
да изпредеш
къделята
и да се убодеш
на моето вретено?

"Не преобръщай приказките!"-
казваш и си излизаш
във неделята,
когато точно
слагам масата.
Настигам те
на пътната врата,
за да те видя –
томчето на Улф
се скрива от очите ми
във здрача.
Много ми се иска
да не плача.

НЕЖНОСТ

По- нежна съм
от паяжинката във ъгъла
на тази стая –
все така безлична, чужда
и незрима за душата ти.
Навън заспива лятото,
а само аз стоя с отворени очи
и съзерцавам твоите.
Ръцете ти отпуснато мълчат,
лицето ти прехвърля
своята умора на възглавницата.
Плета самотна паяжина
и ѝ пея сънища.
Когато се събудиш,
вече ще си хванат в нея...

МОИТЕ ДУМИ

Моите думи
са гълъби –
упорити, наивни,
досадни.
Само прелитат
насам- натам
и са винаги гладни.
Разхождат се свойски
по асфалта,
пресичат
на червен светофар,
кълват
гумите на колите.
Слънцето живее
в очите им.
Накрая безпаметно
слизат на магистралата,
макар че там
със сигурност
ще ги смажат.

ДЕН 1

Под пръстите ми
се напридаше
денят
във тънка нишка
светлина
и синьо.
Набухналата сутринта
къделя
полека изтъня
и вечерта
остави на вретеното
една,
притихнала
във спомените си,
неделя.
Ще ме прегърне ли
потъналото
във миражи
лято?
Ще се сбогува ли,
преди да отлети,
единственото
мое ято щъркели?
Те се събираха
в душата ми
на топло
и чакаха
да се завърна
кротко.
Любов е.

ДЕН 2

Пълзят мъгли
и влагата просмуква
всяка моя клетка.
Със мен върви,
обул на босо чехли,
денят ми.
Взела съм му
сивата жилетка.

Откъснато е
копчето отгоре
и вятърът
ме разсъблича.
Не спира при това
да ми говори,
че днес ужасно много
ме обича.

Денят наднича
мокър в деколтето ми,
с мъглица ме прикрива
срамежливо.
Аз – с къс ръкав
в памучната си риза,
той – пак настинал,
мрънка заядливо....

ВРЕМЕТО В МЕН

Времето в мен
се нагъваше
и криволичеше
в стръмни пътеки.
Поставяше ми капани
в тъмното
и ме препъваше леко.
Понякога спираше.
Просто отпускаше
бавно примката
от моето гърло
пресъхнало,
а после нанизваше
бримките на страха ми
от стръмното.
Заедно с мен
се учеше
да отброява секундите
и да живее
до случване.
Времето в мен
сезонно
обличаше с обич
пътеките
и крайно наивно
понякога
се пилееше
просто със всекиго...

КАТО РОЗАТА

Земята беше сляпа улица
с изронен тротоар във сиво.
Въртеше къщите, които се поклащаха
и се оглеждаха във локвите.
Дъждът тактуваше със пръсти по стрехите,
асфалтът се вълнуваше от мокрото,
а пара насълзяваше очите ми.
Аз бях на принца розата
и разцъфтявах зад старата кола без гуми.
И всеки ден, когато се разсъмваше,
разтварях своите листенца
в очакване да го прегърна.
Защото каза, че ще ме полива,
ще ме обича, ще се чуди
защо съм тъжна, ще ме пита
дали не искам да поскитаме-
така, наужким – сред звездите.
Дъждът бе милостив и миеше очите ми.
Стъблото ми се наклони
от порива студен на вятъра,
листенцата ми се орониха в калта.
А лятото отиваше от другата страна
на земната планета, студът се застоя,
очакваше ни бяла зима...
Днес вятърът намина тука
и злорадо зашушука, че принцът
бил щастлив – посаддал ново цвете
в красива пролетна градина...

ЧАДЪРЪТ И АЗ

Това лято
сме чадърът и аз.
Като продължение
на ръката ми,
като спомен за тебе,
като щит,
който пази чуждо небе.
Ще прикрие душата.
Око ще пролази
под шарената палатка,
ще огледа света,
ще се скрие отново
на тъмно.
Чадърът е удобната самота,
но и покана за разговор –
ако те срещна на съмване
и излезе вятър.

ПОЖАРИ

Ти се втурна да гасиш
своите пожари слепи.
Виждах ги по върховете
на електрокардиограмата,
чувах ги – особен екот
и припукване на пламъци.
И отново, и отново хвърляше
думички добри във мрака
и наричаше да съмне.
Ето, че не те дочаках.
Изгоряха, пепелясаха,
а накрая се разветриха
всички спомени за болка,
всички сънища за лято
с топла пръст, звезда и песен...
Изгорихме си стърнищата,
чувам как пристъпва есен.

НАСЪН

Говорят си само насън.
И насън разпознават думите.
Когато денят ги събуди,
като скъперници поделят всичко.
Той е сложил две солени обиди
под сатенената възглавница,
тя прибира при ножовете
острите съществителни.
При цветето във вазата
и двамата наивно са скрили
прилагателните за щастие.
Когато нощта обсеби
старата земна хралупа,
ще играят на търсенка.
И каквото намират,
няма да го прибират.
Ще го оставят на масата,
ще го оставят на светлото
като късметче с кафето...

VIA DOLOROSA

Кърви тротоарът
под стъпките на обречените.

Via Dolorosa.

Целувам ръката ти,
за мене наречена,
сега – чужда и грешна.

Пия очите ти,
преходни, земни,
но вече пълни със вечност.
Кръста ти нося...

В ТАКИВА ДНИ

В такива дни
в очите ми
се очертават
кални и зловонни
кръстове.
Долавям
този специфичен мирис
на кръвта,
която се съсирва
по кожата,
а ноздрите се давят
във миризмата на урина.
Някой във тълпата
вие...
В такива дни,
по-тъмни от ума
на всички юди,
по-тягостни
от скуката
в ръцете на палачите
и по-безпомощни
от виноватите усмивки
на войниците,
не искам да те виждам
да политаеш
към самотата си
на божество,
което е възкръснало.
Аз искам
все да си в зениците ми,
ужасени,
и да висиш все там,
на кръста,
зарад мене...

КАПЧИЦИ ДЪЖД

Капчица дъжд
проплака в прозореца,
вятърът близна
нежния бисер
и го отнесе
право към залеза.
Една кротка есен
съвсем наблизо
сви във юмрук
мъртви листенца,
после ги сложи
в парцаливия джоб
на тънкото си палтенце.
Бяха гнездо
на заминало
щърково ято.
Няколко кестена
с кафяви очици,
спомен от лятото,
наредени в редици,
дочуха гласа
на любовния вятър
и се търкулнаха с него,
пътека направили
в утрото ясно.
Беше покана към мене –
за бягство.

ЗАБЪРЗАНИ

Забързани в делника,
все в краката си гледаме,
все измерваме времето,
все догонваме себе си.
А над нас е извезана
небесна покривка –
две квадратчета бяло,
после синьо до него,
после слънцето вплита
нишка от златно...
Ти внезапно ме питаш
дали ще поседнем
двамата заедно
на трапезата божия.
Ще отпием по глътка
от любовното вино,
ще отчупим от хляба
на трудния делник.
Ще се спуснат мъгли,
вятър ще ни превие,
нараненото ще прокърви...
И тогава навярно
ще прогледнем за чудо,
най-сетне ще чуем
спасителни думи.
После бели перца
ще покрият петите ни,
ще зараснат мечтите,
ще покълне пак вярата.
Някой отново ще се роди.

МАЛИНОВО ВИНО

Малиново вино
по твоите устни.
На капки се стича,
рисува по белия лист
пътеки, а аз ги наричам
на тебе, на себе си,
на късмета,
на някакво щастие,
дето още прохожда,
дето още ни среща
имената, без да знае,
че може да се наложи
да ги чертае
по плочи надгробни...
Убива ли самотата?

ФОНТАНИТЕ

Фонтаните пееха
и танцуваха,
водата се пръсваше
в хиляди капки
златно съкровище.
Очите боляха
от толкова светлина.
Фонтаните пееха,
а ти си мълчеше.
Беше загърбил
и мен, и света.
Цветята бяха щастливи,
хванати на хоро,
макар че ухаеха
на тлен и на гнило,
водата изригваше
безразсъдно
и миеше с пръсти небето,
Луната очакваше
нови слънца да засветят...
Ти каза: „Ето, че спират,
време е да се прибираме.”

ЦИКЪЛ

АЗ И МОРЕТО

ОЛТАРИТЕ НА МОРЕТО

Когато пристъпваме
към олтарите на морето,
светът притихва.
Прибира вятърът длани
в джобовите на сетрето си,
говорът на вълните замира,
дори крясъкът
на ревнивите гларуси
тайнствено спира.
Ние стоим онемели
на пясъка до водата,
очи към нозете си свели.
Молитва прошепват
уж плахо устата,
молитва – греховна и свята,
защото поискахме
в гордостта си безмерна
по водата вълшебна
да ходим и с няколко риби
на трапезата си неделна
да заситим глада на земята...

НА МОРСКОТО ДЪНО

На морското дъно
някой събира
писмата
до всички удавници.
Заровени в пясъка,
проблясват бутилките,
зад букви се крият
словата.
Полегнали в своите
люлки зелени
от сплетени
водорасли,
русалките
с тънки пръсти
изтеглят
нечии молитви
за щастие.
Морето
издига нагоре,
към небосвода
черни ръце
за прегръдка,
морето поглъща
и живи, и мъртви,
разпънато
в тайнствена лудост.
Тогава русалките
викат светците
да сторят
своето чудо,
тогава удавените
си отварят очите
и пеят с русалките
думите...

ВЪЛНАТА ПОЛЯГАШЕ

Вълната полягаше кротко
в краката на своя бряг.
Галеше с ослепели очи
и уморени ръце снагата му.
Оставяше му подаръци –
мидички с дъха на море,
нежно отлюспени
от опашката на русалка.
Оставяше зелени коси
от отмъстителна вещица,
камъчета, откраднати
от далечни скали,
брегове на непотърсени острови...
А той, безразличен и сит,
попиваше сълзите,
спираше шепота,
заглушаваше любовната изповед,
накъсваше думите в сричане...
„Той“ – мислеше тъжно вълната –
„ просто не знае как да обича“.

РУСАЛКИ

Потъналите кораби ръждясват.
По палубите им се чуват
стъпките на малките русалки,
които се опитват със опашки
отново да вървят изправени.
„Туп-туп! Туп-туп!“ ...
Сънуват ли русалките,
че вещиците се смиляват?
Изпита е до дъно
вълшебната отвара
и ето, че наяве
(те вече не сънуват)
пристъпват с две крачета
по палубата синя.
Наивни са русалките.
Изваждат от „Титаник“
любимите моряци
и горко ги оплакват
на бели, тихи пясъци.
И може би очакват,
че живата вода
в очите ще отмие
смъртните отблясъци,
полепналата сол
в ресниците ще пари,
русалките ще гледат
в живо огледало.

С копринени коси
въжета ще съшият
и като здрави кръстове
телата ще увият.
Моряците ще слизат
надолу, все надолу...
И в тайнствения свят
щастливо ще възкръсват.
Русалките забравят за брега,
при който бягат.
Превръщането им във пяна
се отлага.

ЛОДКАТА

Единствената лодка
на брега
се чувстваше
самотна без морето.
Така си мислех аз,
приседнала едва
на тъничката пейчица,
където попивах
студ и сол
от нежните целувки
на водата.
Пробитото корито
заприлича
на нечие извадено око,
боята се напукваше
и аз засричах
буквите във синьо –
навярно бяха
име на жена.
А вятърът
ми гонеше косите,
а изгревът
се тулеше зад облаци,
червени като пукнат нар
в чиния.
Пренасях
морските вълни
във шепа и миех
тъжните очи на лодката,
приклеknала на пясъка
до мене кротко...

ЕДНА РЕКА ТЕЧЕШЕ

Една река течеше през клисурата
на всичките години,
в които заедно живяхме
и будувахме със думите.
И дето минехме,
светът поруменяваше от щастие,
свенливо слагайки в краката ни трофеите.
Но ние стъпвахме по чудната алея
в сънища, където някой бе постлал
и тръни, и коприва.
Денят полека си отиваше.
Реката във клисурата течеше бавно
и щастливо се провираще
през своите копнежи,
дълбаеше корито
и разнежваше до смърт
едно море в мечтите си.
Реката щеше да го стигне
и да умре безмълвна...
А ние продължавахме да вярваме,
че думите ще ни спасят душите,
защото сме посели в тях безсмъртие,
а то е обещало да покълне.

РЕКАТА

Реката
ми примамваше очите,
крадеше ги,
а после ги отнасяше.
Така се скитаха
сред двата бряга,
заплитаха се
във върбите,
уплашени и изнемогващи,
мечтаещи
да хвърлят котва някъде.
Но тези речни коловози
се извиваха
и тичаха напред
със светлината
и със мрака
и нямаше да ги дочакат...
Очите ми обичаха
все още дивото море,
не можеха да ми оставят
мечтата си за него.
И стигнали
до първата вълна,
едва ли някой
можеше да ги възпре
най- после в бурята
да се удавят.

ВРЕМЕТО

По пясъка на времето
никой не оставя
своите следи.
Отливат се до капка
вълните на моментите,
топят се вековете
в неверните скали.
Единствен фарът
възвестява хода му,
а корабите, омагьосани
с доверие, се приближават
към брега. През нощ
като мастило синя
фарът очертава линия...
Прекрачих я
и вече плувах там, където
смъртта причакваше
наивниците и поетите.

БРЯГ

Морето облизваше залеза
като топка сладолед.
Карамелът се размазваше
по хоризонта – сладък до нагарчане.
Вълните все по-кротичко
прилазваха по пясъка,
а чайките сновяха тихомълком,
скрили своя крясък във очите си.
И в този час брегът е сам със себе си.
Умората е сладостна,
а на гърдите бавничко зарастват
следите от чадърите.
Боклукът е заровен във дълбокото,
тежи в дробовете, морето плюе
кротичко отровата.
Брегът отчаяно се взира в залеза,
лови последните му капчици от сладост.
А после ще потъне във забрава.
Страхува се да мисли, че му остава
твърде малко време...
Не поглежда към бетона,
който го погребва в себе си.

КАФЕ НА ПЛАЖА

Случайно сърце
заблестява
в чашата със кафе.
Морето разлива
синьо спокойствие
и плете
нежна дантела
като кафето
по стените на чашата.
Моята розова сламка
жадно засмуква
някакъв свой блян.
Слънцето днес
е съвсем полудяло,
нахално опряло
горещо чело
на светлия пясък
с цвета на тамян.
Нечия тънка цигара
донася до мен
дъха на изгоряло
и пепел.
Водата лениво полюшва
вълни синусоиди
на сърдечния ритъм.
Стъписва ме силата
на човешкото питане,
на тайната помисъл...
Морето винаги търси
разплата и мами
наивните с острови...

МОРЕТО

Морето не обичаше да обещава.
То беше влюбено във всичко и във всички.
Прегръщаше си всяка вечер плажовете,
а сутрин ги оставяше самички-
потънали във слънце и чадъри,
затрупани от стъпките на хората,
заслушани във тайнствения говор
на хилядите топли песъчинки.
Те пазеха във своите кристалчета
истории за бури и вълнения,
за пеещи скали и разрушения,
удавени мъже и странни риби,
самотни острови, от никого неவிждани
и плач на палми, дето все не можеха
след залеза като звездите да припламнат....
Морето не обичаше да обещава,
то само искаше – във своята невинност-
безпаметно на някого да се отдава.

МАРИЯ

През морето пътува Мария,
спасява удавници.
Приютява ги до сърцето си,
прощава обидата към смъртта,
плете им венец от водорасли и пяна.
Моряците пазят иконата стара,
с пръсти на възли се кръстят пред нея.
А Мария щастливо се смее,
но не поглежда небето,
дето нощем присветва
звездата на новороденото.
През морето пътува Мария,
опитомява диви сърца,
измъква от ада поредните грешници,
ръцете ѝ нежни изправят платна.
На езика ѝ лепне соленото
на едно далечно разпятие.
През морето пътува Мария
и търси остров за своите бури...
Предстои ѝ непорочно зачатие.

СЪРДИТО

Сърдито на целия свят,
сърдито на себе си,
морето бе станало хищно.
Изхвърляше отровени спомени
и чувства излишни,
а после притегляше
с алчните пръсти
новородените ми мечти
в бездънната си утроба.
Морето рушеше брега
с дива наслада,
насилваше нежните плажове,
не желаше да ме познава.
Триеше всяка следа
от нозете ми, всяка
телесна издатина,
оставена в паметливия пясък.
Оголваше бели зъби
срещу лицето ми,
хвърляше сол в очите,
бучеше от гняв и се разпадаше,
не ме пускаше да си ида.
Сивата кожа набъбваше,
челото на хоризонта
се криеше зад вълните.
Морето привикваше
вятъра за другар
и не искаше слънцето да изгрее.
Бях готова да легна
и в жертвен олтар.
Исках моето море да оцелее.

МОРЕТО ПОТЪМНЯВАШЕ

Морето потъмняваше,
вълните все по-често
прииждаха, освободили
чувства и енергии.
И тътнеше подземен свят.
Ти беше с мен –
един щастлив Вергилий,
готов на съпричастие
в греховния ми ад.
Морето в мен надигаше
сторъкото си тяло,
разтваряше прегръдка,
готова да погълне
бездомните ми мисли,
готова да удави
във грохота си всички
безупречни октави
на спомена. А ти
бе хванал в дланите си
сърцето ми на чучулига
и леко ме побутваше
към пропастта...
И само ехото настигна
думите ми. Идваш ли?

МОРЕТО МЕ ЗАЛИВАШЕ

Морето ме заливаше
със обещания за вярност.
Възторжени, пенливи
със хиляди мехурчета:
за любовта, за лятото,
за кратката ни среща.
Морето просто
беше лекомислено.
То можеше да си го позволи
със тази своя ...вечност.
Щом стъпките ми
се оформяха на пясъка,
то бързаше да ги покрие
със целувки, но всъщност
алчно ги поглъщаше.
И моето присъствие
се стапяше, очите ми,
попили толкоз синьо,
мъглееха и аз не виждах вече
бряг. А се задаваше към мен
дъждовна и студена вечер.

МОРЕТО НЕ ПРИЛИЧА НА ЧУДОВИЩЕ

Морето не прилича на чудовище.
То просто си запълва самотата
със този, винаги прехласнат, вятър,
със пясъка – припомнената кожа
на мъртвите скали,
и мидичките – нежните сълзи на бога.
Морето не прилича на чудовище.
То само ми изяжда всеки спомен
за теб и мен, за себе си дори.
Отмива имена, години, дати,
поглъща със разпенена уста
лицето и чертите ти познати...
А после слага маската си на смъртта.

ЖЕНАТА И МОРЕТО

Жената, която мълчеше с морето...
То идваше от хоризонта
кротко, обуздано
и лягаше в краката,
ближеше ѝ стъпалата –
покорно като кучето на двора,
което я посрещаше през лятото.
Изплезило език, дишаше в очите ѝ
горещата си обич.
Жената, която мълчеше с морето...
Думите не могат да изкажат
смисъла на бреговете,
легнали в прегръдка,
на наниза от дюни
покрай пенестия ръб
на морското корито.
Проблясват във златисто,
а вечер потъмняват до кафяво.
Слънчасват и внезапно подивяват,
протегнали ръце към синьото,
за да отмият пясъчинките
и да го приберат в очите си.
Жената, която мълчеше с морето,
тайно се сбогуваше
и като в оня филм, когато плажовете
бяха още девствени,
трогателно му обещаваше
да се завърне.

БИОГРАФИЧНИ БЕЛЕЖКИ

Казвам се Рени Васева. Родена съм в град София, живея в София и това е любимият ми град. Завърших българска филология и философия в СУ „Св. Климент Охридски“. Работя като учител по български език и литература. Обичам работата си, обичам децата.

Имам две дъщери, омъжена съм. Радвам се на внук и внучка.

Започнах да пиша сравнително късно. Предимно поетически текстове.

Публикувам в списание „Картини с думи и багри“ и електронно списание „Нова асоциална поезия“.

През 2018 година спечелих конкурс на издателство „Многоточие“ и получих голямата награда – първата си стихосбирка, „Погледи“. През 2019 година издадох втора книга – „Очите на града“.

Участвам със свои творби в няколко алманаха.

ЗА КНИГАТА И НЕЙНИЯ АВТОР

Запознах се с Рени Васева преди няколко месеца, през пролетта на 2019-та чрез поезията ѝ, която избликваше като свежа, буйна сила от монитора ми, караше ме да вкусям живота във – да усещам слънцето, морето, бурята, вятъра върху лицето си, да виждам – с нейните очи... И това ми хареса. После се запознахме в реалния свят, на премиерата на списание „Картини с думи и багри” в Столична библиотека, в началото на лятото, когато тя скромно излезе пред публиката, за да прочете своето любимо стихотворение („Лозницата”), невключено в списанието, и каза няколко думи за себе си... Разбрахме, че е учителка по литература и съвсем отскоро е започнала да пише поезия...

Не личеше. Нито от стиховете, които публикуваше в интернет, нито от първата ѝ стихосбирка „Погледи”, (изд. „Многоточие-М”, С., 2018 г.) и спечелила конкурс за поезия на издателството. Рени Васева пише с лекота за всичко, до което се докосва, и всичко, до което се докосне, получава нейния отпечатък; отпечатъкът на поглед, който прониква отвъд делничното и очевидно. Нейната поезия е стихийна, но не защото е неовладяна, а защото е многопластова; тя прелива от образност, метафорите се гонят и застъпват, мелодиката на словото кънти – не в ушите, кънти в съзнанието на читателя... и ако онова, което чувате, ви звучи познато, то не е защото сте го чували преди, а защото го мислите... защото го виждате чрез нейните думи.

Още при първия ми досег с творчеството на Рени Васева знаех, че тя е необикновен автор, различен от повечето днешни поети, на които свободата на интернет пространството дава лесна гласност. Защото гласът на Рени Васева е твърде ярък, автентично нейн, за да се смеси, или да остане незабелязан в посивяващия от бързо сменящи се шарени литературно-поетичен живот, на който сме свидетели. Трудно е да се направи разбор на нейното творчество, на нейните книги, защото всяко стихотворение е една различна картина, но и всяко води към следващото в едно необикновено, задъхващо приключение. Трудно ми бе да прочета втората ѝ поетична книга „Очите на града”, (изд. „Многоточие-М”, С., 2019 г.), защото на читателя не му се иска да я остави, преди да стигне последната страница и в същото време е трудно да понесе товара на образното богатство и посланията, които то носи. Всяко стихотворение е една кулминация, един връх, който трябва да бъде изкачен, за да се види следващият.

Щастливи сме, че Рени Васева избра издателство gabiell-e-lit за третата си стихосбирка – „Сътворения”.

След „Погледи“ и „Очите на града“ мислех, че е невъзможно да бъде изненадана от нейната поезия. Оказа се, че греша.

И тук всеки стих, всеки ред, всяка дума е дихание, образ, мисъл, полет... и потъване в дълбината на нейните търсения, откровения и сътворения. Читателят не винаги е в състояние да следва автора, да възприеме, оцени, съпреживее, защото идва следващият стих, образ, олицетворение, метафора, следващият прозорец към един свят, тъй близо до нашия, реалния, ежедневния, но всъщност – толкова различен, наситен, преобразен.

И ако в първите си две стихосбирки Рени Васева е пестелива откъм обем на графичния изказ, то тук, в „Сътворения“, тя като че ли отвърля всички вериги и полита свободна, нагоре, макар да е изглеждало, че това е невъзможно. Тук тя разгръща таланта си без ограничения, за да ни каже всичко онова, което е било премълчано, пропуснато, неосъзнато докрай в предишните ѝ книги, недосътворено... Животът, прост и цветен, тича пред очите ни – балкончето е влюбено в кварталната градинка; а трамвайчето „уморено се вира в мъгливите напридания на есенната утрин“; русалките „изваждат от „Титаник“ любимите моряци и горко ги оплакват“; а на морското дъно „някой събира писмата до всички удавници“; библейските притчи са не просто пресътворени, а преживени, оживели.

Композиционно, стихосбирката е изградена от четири цикъла – „Аз и Градът“, „Градът и Морето“, „Аз и Ти“ и „Аз и Морето“, като във всеки от тях лирическият „аз“ търси и създава своя път към света, с неговото делнично многообразие и скрити същности. В тази лирическа книга героите са много и разказаните истории са много, защото всяко стихотворение е един къс от невероятното въображение на Рени Васева.

Заглавието е многопластово и многозначно. Сътворението като начало на Битието, с неговото митично-библейско начало; сътворението като творчески процес на прекрояване и пресъздаване на действителността; сътворението като съпреживяване и претворяване на онова, което сетивата долавят, което пропускаме, което е между нашето осъзнато съществуване и онова, което остава в здрача на неосъзнаваното, или в магията на приказното.

Рени Васева, след третата си стихосбирка „Сътворения“, без съмнение е явление в съвременната българска литература.

Не, не греша. Но нека Читателят сам прецени.

И нека пътят на авторката към него е изпълнен със светлина и сътворения на нейните поетични инвенции...

Габриела Цанева, редактор и издател

Рени Васева

СЪТВОРЕНИЯ

Българска, първо издание

Редактор: Габриела Цанева

Рецензент: Надежда Александрова

ИЗДАТЕЛСТВО

gabriell-e-lit

www.gabriell-e-lit.com
e-mail: gabriell-e-lit@mail.bg

Формат: 32x84x108
Обем: 212 стр.

Дизайн и предпечат:
gabriell-e-lit

Печат:
zare4at